

สัมภาษณ์ 'ดังตฤณ'

งานแถลงข่าวหนังสือ 'มีชีวิตที่คิดไม่ถึง'

สถานที่ โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ สุขุมวิท ๑๑

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๙

เวลา ๑๕.๐๐ น. - ๑๖.๔๐ น.

ถอดเทปเป็นตัวหนังสือโดย นางสาวอรอำไพ นับสิบ และ นายอานุภาพ โทตระกวานนท์

ช่วงเริ่มต้นการสัมภาษณ์ พิธีกรคือคุณน้ำผึ้ง ณัฐริกา ธรรมปรีदानันท์
ถามเกี่ยวกับนามปากกา "ดังตฤณ"

🌸 เอ่อ..ก็ เอามาเป็นนามปากกานะครับ โดยที่ก็ไม่ได้ตั้งใจว่าจะใช้มานานขนาดนี้ ที่นี้ ตอนแรก
เนี่ยคิดว่าจะใช้เขียนนิยายหรือว่าใช้เขียนบทความสั้นๆแค่ชั่วระยะเวลาปีสองปี จับพลัดจับพลูมาได้ใช้
งานครั้งนี้ก็คิดไม่ถึงเหมือนกันครับ

🌸 นับตั้งแต่วันที่จับพลัดจับพลูเนี่ยคะมาเป็นเวลากี่ปีแล้วคะ

🌸 นับจริงๆก็คงจะ 15 ปี

🌸 15 ปีแล้ว

🌸 คิดว่า 16 ปี

🌸 16 ปีแล้วสำหรับคุณศรินทร์

🌸 ใช่ครับ นับตั้งแต่เขียนบทความธรรมะครั้งแรกลงในนิตยสารพันโลกนะครับ

🌸 คุณดังตฤณแปลว่าดังหญ้า เหมือนหญ้านั่นเอง

🌸 ใจครับ

🌸 เหมือนหญ้าอย่างนี้ใช่ไหมคะ ไม่ใช่เหมือนคุณย่า

🌸 ไม่ใช่ ไม่ใช่ (เสียงขำนิดๆ)

🌸 คะ หนังสือเล่มนี้ถือว่าเป็นหนังสือเล่มที่เก๋าคะ เออ หนังสือเล่มนี้เนี่ยนะคะ คอนเซ็ปต์ของหนังสือเนี่ยแตกต่างจากหนังสือ Best Seller เล่มที่พวกเรา รู้จัก เสียตายคนตายไม่ได้ อ่าน แตกต่างกันอย่างไงบ้างคะ

🌸 จริงๆ แล้วหนังสือเล่มนี้เนี่ยก็เริ่มต้นเลยย้อนหลังกลับไปเมื่อกลางปีที่แล้วเนี่ย คือ เออ ผมเขียนหนังสือเสียตายคนตายไม่ได้ อ่านมาแล้วได้ฟีดแบ็กจากคนอ่านหลากหลาย เออ มีคนอ่านอยู่สองกลุ่มใหญ่ๆ ที่ผมคิดไว้ในใจ จำไว้ในใจก็คือกลุ่มหนึ่งบอกว่าเสียตายคนตายไม่ได้ อ่าน..ยาก แต่ว่าอีกกลุ่มหนึ่งบอกว่าง่าย ผมก็เลย เออ คล้ายๆกับว่าอยากจะให้คนที่พูดว่าเสียตายคนตายไม่ได้ อ่านยากเนี่ยได้อ่านหนังสือที่ง่ายขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีเนื้อหาแล้วกับความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของกรรมใกล้เคียงกัน หรือได้อะไรที่มากกว่าเสียตายคนตายไม่ได้ อ่าน จริงๆ แล้วช่วงกลางปี ผมก็คิดหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่งคุยกับคุณดนัย จันทรเจ้าฉาย เจ้าของ DMG เสียตายคนตายไม่ได้ อ่านพูดถึงอดีตแล้วก็อนาคต จริงๆ แล้วเสียตายคนตายไม่ได้ อ่านเป็นคำตอบบนะครับว่าเราเป็นอย่างไรได้อย่างไร เราเกิดมาได้อย่างไร แล้วก็ถ้าทำอะไรที่กำลังทำอยู่ในขณะนี้ตายแล้วจะไปไหนได้บ้าง ถ้าหากว่ายังไม่ตายสิ่งที่ควรจะทำมากที่สุดในขณะนี้คืออะไรนะครับ อันนั้นก็เนื้อหาของเสียตายคนตายไม่ได้ อ่าน แต่ว่าส่วนของปัจจุบันเนี่ยที่บอกว่าถ้ายังไม่ตายแล้วควรจะทำอะไร ผมพูดออกไปนะ เพราะว่าความจำกัดของหนังสือ พูดได้แค่ในส่วนที่ได้อ่านกันไปแล้ว คิดต่อมาว่าจะขยายภาคปัจจุบันของหนังสือเสียตายคนตายไม่ได้ อ่านออกมาเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ที่อ่านง่ายขึ้นแล้วก็จับต้องได้ง่ายขึ้น ตอนแรกเลยคิดได้เต็มหนังสือชื่อว่า "หนึ่งเดียวครอบจักรวาล" หมายความว่าถ้าคุณรู้จักพุทธศาสนา รู้จักแนวทางปฏิบัติในพุทธศาสนา ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณสงสัยหรืออยากรู้อยากได้ จะตามมาเอง ก็ตอนนั้นติดต่อกับคุณดนัยทางอีเมล ส่งอีเมลไปให้คุณนะครับว่าสารบัญชของหนังสือใหม่เนี่ยมันเป็นอย่างไร เริ่มต้นขึ้นมาจะพูดถึงชีวิตทั่วไปของคนธรรมดาแล้วก็ความน่าจะเป็นเข้ามา กับพุทธศาสนาอะไรทำนองนี้ แล้วลงท้ายก็จะมีบทหนึ่งชื่อว่า "มีชีวิตที่คิดไม่ถึง" หมายความว่าหลังจากศึกษาพุทธศาสนาแล้วเนี่ยจนเข้าใจจนกระจ่างแล้วมันจะมีชีวิตที่คิดไม่ถึงตามมาเอง เออ

คุณdneyได้เห็นชื่อบทนี้แล้วเมล์กลับมาเอง เอ๊ะ คุณศรัณย์ ชื่อบทนี้เอาจมาเป็นชื่อหนังสือได้เลยนะ คือไม่น่าเป็นชื่อบทเท่านั้น ผมก็เลยกลับมาคิดทำการบ้านนะว่าเอ...สมมติว่าหนังสือชื่อนี้มันจะต้องทำอะไรบ้าง เพราะว่าไต่เต้ลของหนังสือเป็นอย่างไร เนื้อหาของหนังสือควรจะทำตามสัญญา คือเราให้สัญญากับคนอ่าน เป็นความรู้สึกของผมนะ ชื่อหนังสือเป็นอย่างไร เนื้อหาควรจะทำตามสัญญาที่ให้ไว้ นั่นก็หมายความว่าเนื้อหาควรมีอะไรที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงหรืออย่างน้อยที่สุดทำให้คนอ่านเกิดแรงบันดาลใจที่จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างคิดไม่ถึงนะครับ

เอ่อ สำหรับคอนเซ็ปต์ของหนังสือมีชีวิตที่คิดไม่ถึง ก็จริงๆแล้วคือการเล่นเกมกรรม ฟังดูมันอาจจะเป็นคนละคอนเซ็ปต์กันแต่ถ้าหากเอาสองคอนเซ็ปต์มารวมกันแล้วเนี่ยเป็นไต่เต้ลอีกแบบหนึ่ง ก็จจะรู้สึกว่ามันกลมกลืนมากขึ้น เล่นเกมกรรมอย่างไรให้มีชีวิตที่คิดไม่ถึง หรือจะเอาอีกไต่เต้ลหนึ่งเช่นว่า เอ่อ วิธีเล่นเกมกรรมให้ชนะ อันนี้ก็จะรวมกับเนื้อหาแต่ว่าอาจจะฟังดูไม่น่าสนใจเท่ามีชีวิตที่คิดไม่ถึงก็เลยเอาไต่เต้ลนี้แหละ”มีชีวิตที่คิดไม่ถึง”นะครับ

เหมือนกับว่าเป็นหนังสือที่ต่อเนื่องกันระหว่างเสียชีวิตคนตายไม่ได้อ่าน

ใช่ ภาคขยายในส่วนของปัจจุบัน

ขยายในส่วนของปัจจุบันแล้วดิฉันเคยอ่านเสียชีวิตคนตายไม่ได้อ่านนะคะ แล้วเหมือนกับอธิบายแล้วว่าหนึ่งสองสามสี่อดีตคืออะไร อะไร อะไร เป็นคำอธิบายแต่ว่าเล่มเนี่ยพอดิฉันได้อ่านแล้วมันรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นวิธีว่าหากอยู่แล้วเราจะเล่นกับมันยังไง

ครับ

ให้เราได้กรรมดีหรือกรรมไม่ดี อดีตหรืออนาคตยังไงก็คือคนยังไงก็คนคนมันต้องผ่านของเล่นไช้มีัยคะ

ก็ถ้าหากว่ายังไม่จุเสียชีวิตคนตายไม่ได้อ่านก็ลองอ่านเล่มนี้

ก็อ่านสองเล่มควบกันไปเนี่ยก็จะเข้าใจต้องแท้ แต่ดิฉันเชื่อว่าทุกๆท่านคงอ่านกันมาหลายเล่มแล้วนะคะ เอ่อก็ได้อ่านเล่มนี้ก็จะเหมือนกับการเล่นเกมกรรม การเล่นเกมกรรมฟังดูแล้วแปลกหูคะ เอ่อ คุณดังตฤณช่วยอธิบายให้ฟังหน่อยนะคะว่าการเล่นเกมกรรมเนี่ยคืออะไรคะ

🌸 เอาจังก็ก่อนคือผมอยาก คือพูดย้อนไปนิดหนึ่งว่าถ้าหากอ่านหนังสือเล่มนี้เนี่ย อย่างที่พูดมาแล้วว่าจะเป็นแรงบันดาลใจวิธีการชีวิต ผมอยากจะทำอย่างนี้ก่อนว่าถ้ามีอะไรก็ตามจะเป็นหนังสือเล่มนี้หรือว่าจะเป็นแรงบันดาลใจจากภายในของคุณเองก็ตามที่ทำให้อยากใช้ชีวิตให้ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ถ้าหากว่าคุณคิดตั้งใจจริงๆจะใช้ชีวิตให้ดีที่สุดในขณะที่เป็นมนุษย์อยู่นั้นแหละครับคือคุณใช้ศักยภาพที่ดีที่สุดที่มีอยู่ในเกมกรรม ร่างกายมนุษย์เนี่ยในการเล่นเกมกรรมให้ชนะแล้วถ้าเล่นเกมกรรมแล้วชนะคุณจะมีชีวิตที่คิดไม่ถึงอย่างแน่นอนนะครับ นี่ถ้าพูดถึง เอ่อ เรามาพูดถึงว่าเกมกรรมเนี่ยมันเล่นกันอย่างไร หรือว่าคืออะไร ผมยกตัวอย่างก่อนนะครับ คุณน้ำผึ้ง อย่างทุกคนที่กำลังนั่งอยู่ในห้องประชุมในขณะนี้เนี่ยมีใครบ้างมั้ครับที่คิดว่าตัวเองกำลังเล่นเกมอยู่ เอาจมขอลถามคุณน้ำผึ้ง

🌸 ได้ค่ะ

🌸 สัมภาษณ์คุณน้ำผึ้งแทนทุกคนเลยก็แล้วกันเป็นตัวแทนทุกคน

🌸 ขอบคุณค่ะที่เป็นทุกท่าน ขออนุญาตค่ะ

🌸 คิดว่ากำลังเล่นเกมกรรมอยู่รึเปล่า

🌸 ไม่คิดเล่นค่ะ กำลังคิดว่าเราเป็นพิธีกรสัมภาษณ์อยู่

🌸 ผู้ฟังก็เช่นกันแต่ละคนก็จะมีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ฟัง ผมเป็นผู้พูด ผมมีหน้าที่พูด ทุกคนมีหน้าที่ฟัง แต่ถ้าหากว่า อะตอนนี้ผมนั่งอยู่บนเวทีกับคุณน้ำผึ้งนะ แล้วมุมมองของเราสองคนเห็นคนฟังเป็นยังงี้ละ

🌸 เยอะแยะเลยค่ะ

🌸 แล้วคุณน้ำผึ้งรู้สึกมั้ว่ามีความตั้งใจฟังจากกลุ่มคนอยู่ นั้นแหละครับกระแสการฟังนั้นแหละครับคือจิต ตรงนั้นะถ้าไม่สังเกตนะเราจะรู้สึกว่ามีคนนั่งอยู่ แต่ถ้าหากสังเกตนะลึกลงไปถึงระดับนามธรรมความตั้งใจฟังหรือกระแสที่กำลังฟังเราพูดอยู่คือจิตนะครับ นั่นคือจิตของคนหมู่มาก คุณ

น้ำผึ้งจะรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างจิตของคนหมู่มากกับคนแค่คนเดียว ถ้าสมมติว่าคุณน้ำผึ้งคุยอยู่กับผมแค่สองคน คุณน้ำผึ้งจะรู้สึกถึงการตั้งใจที่จะฟังคุณน้ำผึ้งหรือว่าการสื่อสารกับคุณน้ำผึ้งแค่คนเดียว มันจะมีขนาดแต่ถ้าหากคุณน้ำผึ้งหันไปทางคนฟังนะครับแล้วก็รู้สึกถึงความตั้งใจฟัง คุณน้ำผึ้งจะรู้สึกถึงจิตที่ใหญ่กว่า ตรงนี้แหละที่ผมจะพูดว่าถ้าหากเรามีหน้าที่พูดอย่างไรแล้วทำที่จิต ซึ่งเป็นจิตใจเนี่ยตรงหน้าเรารู้สึกดีขึ้นมาได้ ตรงนั้นเราได้บุญ แต่ถ้าหากว่าจิตที่เราสัมผัสได้เนี่ยในกระแสความตั้งใจฟัง ผมพูดอะไรออกไปแล้วมีการกระทำอะไรที่ไม่ดีออกมาคือมีการพูดที่มันเลวร้ายหรือพูดอะไรที่เป็นคำหยาบเป็นคำเสียดแทงเป็นคำยุยงเป็นคำปลุกปั่นอะไรก็แล้วแต่

อันนี้ไม่ได้ ไปพูดที่ราชดำเนิน

แล้วมีปฏิกิริยากลับมาในทางลบคือกระแสความคิดไม่ดีของคนหมู่มากเนี่ยมันรู้สึกได้ มันจะมีความรู้สึกที่เกิดความอึดอัดเกิดความไม่สบายขึ้นมา ตรงนั้นแหละคือเราพูดแล้วได้บาป

เหมือนกับว่าทำให้เรารู้สึกตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ ช่างหน้าเป็นอะไรก็แจจแจสิ่งที่เราทำได้ดีขึ้น

ถ้าหากว่าเรามองเป็นเรื่องของจิตเป็นเรื่องของบุญเป็นเรื่องของบาป ตรงนั้นแหละเราอยู่ในเกมกรรมแล้ว คือหมายความว่าเริ่มต้นขึ้นมาเนี่ยทุกคนไม่รู้สึกใช่ไหมว่าเราเล่นเกมกรรมอยู่ หนังสือเล่มนี้เนี่ยนะครับบทแรกขึ้นมาพูดถึงเลยว่าคุณกำลังอยู่ในเกมกรรมโดยจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตามหมายความว่าในขณะนี้ แม้ขณะนี้นะครับที่ทุกคนกำลังนั่งอยู่ในห้องประชุมทุกคนก็กำลังเล่นเกมอยู่จะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ถ้าหากว่าพูดไปเลยขณะนี้เนี่ยมันพอจะนี่ก็ออกแต่ถ้าพูดถึงมันก็เหมือนการลงทุนครั้งหนึ่งที่มีคนฟัง มีคนพูด อันนี้แหละครับคือแนวคิดของเกมกรรมคืออะไรและเราทุกคนอยู่ในเกมกรรมกันจริงๆ หนังสือเล่มนี้ก็จะพูดแจจแจรายละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าเกมกรรมเนี่ยมีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง

เป็นไถดีให้เราใช้ชีวิตแบบว่า

ก่อนจะใช้ชีวิตเนี่ยคือให้เราถ้าหากว่าคนเราไม่เชื่อว่าจะใช้ชีวิตอย่างไร มันก็จะแค่งินแค่งอยู่แค่นอน แต่ถ้าหากว่าเชื่อ เชื่ออะไรสักอย่างหนึ่งว่าชีวิตทำไมถึงต้องเป็นแบบนี้ ชีวิตจะเป็นอย่างไร

ต่อไป และอะไรอยู่เบื้องหลังของการเข้ามาใช้ชีวิตแบบนี้ ตรงนั้นแหละครับที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดความรู้สึกว่าโอเค เราต้องหาจุดหาหลักอะไรอย่างหนึ่งที่จะใช้หลักของการดำรงชีวิตอีกแบบหนึ่ง ตรงนั้นแหละ ถ้าหากหลักเกณฑ์เป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นไปอย่างดีที่สุดเท่าที่คุณจะทำได้ ในขณะที่กำลังเป็นมนุษย์อยู่ คุณจะมีชีวิตที่คิดไม่ถึงก่อนตายนะครับ

คือชนะเกมนั่นเอง

ใช้ครับ จริงๆแล้วการชนะเกมเนี่ยมีหลายระดับเพราะว่าเกมกรรมเนี่ยมันจะมีเกมย่อย แม้แต่การเล่นบาสเก็ตบอลแม้แต่การเล่นไพ่มันก็เป็นเกม เกมที่ซ่อนอยู่ในเกมกรรม เวลาที่คุณชนะเกมแต่ละเกมคุณดีใจคุณปลื้มใจแต่คุณจะรู้หรือไม่ว่าได้บุญหรือได้บาป พอพูดถึงเกมใหญ่พอพูดถึงเกมที่เรากำลังเล่นกันอยู่จริงๆอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวเนี่ย คุณไม่รู้หรือว่าคุณได้คะแนนเพิ่มเป็นบวกหรือว่าได้คะแนนเพิ่มเป็นลบและการที่ไม่รู้นั่นเองทำให้ผลที่ออกมาเนี่ยมันเป็นที่น่างงหรือน่าประหลาดใจว่าทำไมวันหนึ่งเป็นแบบนี้อีกวันทำไมไม่เป็นแบบนี้ ทำไมเราเป็นแบบนี้ทำไมเราไม่เป็นแบบนี้บ้าง มันจะเกิดเป็นความสงสัย เกิดความรู้สึกกระวนกระวาย อะไรๆมันปรากฏให้เราเห็นให้เรารับรู้เข้ามาวิงปะทะเราโดยที่เราไม่มีสิทธิ์ที่จะหาทางออก คือมีสิทธิ์ที่จะตั้งรับไม่มีสิทธิ์ที่จะหาทางออก ยกตัวอย่างเช่น สมมตินะเอาแบบสมมติภาพใหญ่ที่สุดเลย สมมติทุกคนในห้องนี้เชื่อแล้วว่ากำลังเล่นเกมกรรมแต่ไม่ทราบว่าจะหยุดเล่นเกมกรรมได้อย่างไรถ้าคุณกำลังเบื่อกำลังเบื่อจริงๆ เบื่อหน่ายชีวิต ไหนทุกคนที่อยู่ในที่นี้คงไม่มีใครอยากฆ่าตัวตายแต่ว่าก็คงเคยคิดที่จะหยุดคิดที่จะเลิกทำอะไรหรือว่าเป็นอะไรอย่างที่เคยๆเป็นมาก็มันน่าเบื่อ เคยรู้สึกเหมือนๆ??

เคยค่ะเมื่อสองสามวันก็ยังรู้สึก

นี่ขนาดบุคคลที่เป็นที่ชื่นชอบของบุคคลทั้งประเทศนะเป็นคนพูดเองเลย คือถ้าหากว่าเรามองเอ้อ ว่าคุณน้ำผึ้งมีดีมีคุณสมบัติอะไรบ้าง เราก็จะรู้สึกว่าเขามันน่าจะไม่หยุดแต่เจ้าตัวเค้าพูดเองเลยนะว่าเมื่อสองสามวันที่ผ่านมาไม่อยากจะหยุด คือไม่ใช่ว่าจะฆ่าตัวตายคือไม่ใช่หยุดหรือจบชีวิตแต่หมายความว่าหยุดรับรู้

หยุดวงจร

🌸หยุดอะไรที่เป็นทุกข์ ตรงนั้นแหละพ้อยต์ของผมนี่คือว่า ถ้าหากว่าเราอยากจะทำเกมกรรม ทำอย่างไร หนังสือเล่มนี้ก็มีคำตอบด้วย

🌸แล้วทำอะไรเอาแง่มุมคร่าวๆ

🌸เอาพูดเลยก็ได้ครับคือจริงๆแล้วเนี่ยะ หนังสือเล่มนี้เนี่ย เออ จะหลายหลักหน่อย เพื่อที่จะให้มองเห็นว่าก่อนที่จะเราจะเล่นเกมกรรมมีเหตุผลอะไรที่จะเล่นเกม หนังสือเล่มนี้ก็จะพูดถึงขั้นตอนมาเลยก็จะพูดถึงอุปกรรมเล่นเกม อุปกรรมเล่นเกมก็คือกายใจมนุษย์ ไม่ใช่กายอย่างเดียวนะ มีใจด้วย เออก็ใจ ทั้งกายทั้งใจเนี่ยมันเป็นสิ่งที่เราเอาไปทำบุญหรือทำบาปนะครับ ยกตัวอย่างเช่น แค่คุณมองใครด้วยสายตาดมึงถึงไม่ชอบใจแค่นั้นคุณทำบาปแล้วคือบาปเล็กๆ บาปใหญ่ๆคือบาปที่เกิดจากโทสะเป็นมูล คุณไปทำให้เขาเกิดความรู้สึกอึดอัดที่คุณยื่นจ้องหน้าเขาด้วยสายตาขุ่นเคืองอาฆาต อุปกรรมเล่นเกมเนี่ยทั้งตัวเนี่ยอันนี้แค่ยกตัวอย่าง จริงๆแล้วมือเนี่ยใช้ทำสารพัดเลยทำงาน

🌸ใช้ตีคนอื่นก็ได้

🌸ใช้ตีคนอื่นก็ได้ ใช้ให้รางวัลคนอื่นก็ได้แต่ทีนี้อุปกรรมที่มันอยู่ตรงกลาง แต่ถ้าเป็นเป็นทำมันเป็นอวัยวะที่ทุกคนรู้สึกรู้ว่าเป็นของตัวเองแล้วอะไรที่มันอยู่ท่ามกลางมันก็จะเหนียวน่าจิตใจให้เราารู้สึกทำตาม นั่นหมายความว่าถ้าเอาเท้าไปยันคนอื่นเนี่ยอันนี้มันเป็นลบแล้วโดยเฉพาะคนที่ไม่รู้จักกับคนที่แปลกหน้าไม่ใช่เพื่อนไม่ใช่การหยอกล้อ

🌸โทษนะคะ เอาเท้าไปให้คนนวดนี่เราก็นั่งนวดนะคะ

🌸อันนั้นเป็นความหมายผมน่าจะเขียนไว้ในหนังสือด้วยนะ อันนี้พูดเข้าไปนิดนึง เออ นอกจากมือเท้าแล้วผมก็จะพูดถึงรายละเอียดที่มันยิ่งไปกว่านั้นนิดนึง เรียกว่าละเอียดเลยละกันในอุปกรรมเล่นเกม

🌸ถ้าใครอยากจะจะเลคเชอร์ก็ลงในสมุดเนี่ยก็เตรียมปากกาได้เลยนะคะ

🌸ก็ต่อจากนั้นนะครับบทต่อมาผมก็จะพูดถึงคะแนนสะสม

 บทที่สอง

 บทที่สาม

 บทที่สามหรือคะ

 ใช่คือบทแรกเนี่ยเราพูดถึงเกมกรรม ซึ่งผมสาธิตไป

 โอเคค่ะ

 ยกตัวอย่างสุดๆไปเลยละกันเพื่อให้เข้าใจง่ายซึ่งผมสาธิตสำหรับคนที่กำลังนั่งอยู่ในห้องนี้ เอ่อในเรื่องของการเล่นเกมกรรมมันมีอะไรที่ค่อนข้างจะมีรายละเอียดที่มากกว่าที่พูดถึงนะครับ มาพูดถึงเรื่องคะแนนสะสมก็ ก็คือสิ่งที่จะทำให้เราทราบได้ว่าเล่นเกมกรรมมาแล้วเนี่ยได้คะแนนไปเป็นบวกหรือเป็นลบเท่าไร ปกติอย่างถ้าคุณน้ำผึ้งเล่นกีฬา เล่นอะไรมั่ง

 เล่นว่ายน้ำค่ะ

 เล่นว่ายน้ำ คือผมไม่เห็นว่ามีคะแนน

 เล่นบาสก็ได้

 เล่นบาสถ้าเกิดเราดูคะแนนเราเห็นคะแนนอยู่สกอบอร์ดข้างสนาม เราก็เห็นว่าขึ้นเป็นหนึ่งสองสามสี่ห้าหกเจ็ดแปดไปเรื่อยๆนะครับแต่ถ้าหากว่าในเกมกรรมมันก็ควรจะมีอะไรบางอย่างที่เป็นตัวบอกว่าคะแนนของเรามาถึงไหนแล้ว มันไม่มีสกอบอร์ดครับแล้วก็ไม่มีใครเป็นกรรมการข้างสนามที่บอกคุณได้ด้วยว่าขณะนี้คุณได้คะแนนเท่าไรคุณต้องมาดูตัวเองนะครับ อย่างเช่น ขึ้นมาเริ่มต้นขึ้นมาอย่างนี้เลย มันมีตัวบอกคะแนนทันทีคือพ่อแม่ ถ้าหากว่าคุณมีพ่อแม่ที่ดีคุณจะมีคะแนนเป็นบวก ต่อจากนั้นถ้าพูดถึงเรื่องเพศ นี่ไม่ใช่มาบอกว่าผู้ชายหรือผู้หญิงดีกว่ากันไม่ใช่ นะ แต่ว่าผมพูดถึงที่แต่ละคนมีความพอใจในเพศของตนอย่างเช่น เอ่อ คุณน้ำผึ้งมีความพอใจรีเปล่า

พอใจ ไม่อยากเปลี่ยนเพศค่ะ

โอเค ตรงนี้แสดงถึงความเป็นคนเน่จนบวม ของผมเนี่ยไม่ได้ภูมิใจแล้วก็ไม่ได้เสียใจ คนที่ภูมิใจเนี่ยจะประมาณคนที่หล่อมากแล้วก็สูงสง่า ผมเนี่ยไม่ค่อยสง่าเท่าไร

ไม่จริงค่ะขอเถียงเลยคะ ไม่จริง

อะ ตรงนี้พอพูดถึงเพศต่อถึงรูปร่างหน้าตา พูดถึงแก้วเสียง พูดถึงฐานะ พูดถึงที่อยู่อาศัย พูดถึงครู พูดถึงความฉลาดแล้วก็พูดถึงสติที่จะใช้ในการคิดอ่าน สิ่งเหล่านี้มันบอกหมดเลยว่าคุณมีคะแนนทุนเดิมอยู่เท่าไร เกิดมาชาตินี้เนี่ยเอาความรู้สึกของคุณสิ่งเหล่านี้ถ้าหากว่าเป็นบวกรหัสความว่าคุณทำบุญอะไรมาบางอย่างที่ทำให้เกิดคะแนนบวกรตรงนั้น มันไม่มีความบังเอิญแต่บทที่สามผมยังไม่ได้ตอบเรื่องนั้นไปนะครับว่าแต่ละคนได้คะแนนบวกรมาอย่างไรแล้วก็ได้คะแนนลบมาอย่างไร แต่จะบอกเฉยๆว่าถ้าหากอยากจะได้คะแนนของตัวเองที่เล่นมาจนถึงปัจจุบันนี้มีชีวิตอยู่อย่างนี้เนี่ยเราจะดูจากอะไรได้บ้าง

คุณดังตฤณคะ ขอแทรกนิดนึงนะคะ

ครับ ครับ

คือว่าน้ำผึ้งเนี่ยติดใจคำว่าไม่มีความบังเอิญ หมายถึงอะไรคะ

หมายถึงว่าทุกอย่างมีเหตุปัจจัยและเหตุปัจจัยที่วานี้ก็เป็นไปตามพุทธพจน์ที่ว่า”สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” หมายความว่าใครทำอะไรแล้วได้อย่างนั้น พูดง่าย ๆ นะ แต่ว่าถ้าทำอะไรถึงจะมีพ่อแม่ที่ดี ทำอย่างไรถึงจะภูมิใจในเพศตัวเอง ทำอย่างไรถึงจะมีฐานะที่พอมีพอกินหรือว่ามีฐานะที่มั่งคั่ง สิ่งเหล่านี้เนี่ยไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญเพราะเกิดขึ้นจากกรรมทั้งสิ้น แม้แต่ เอ่อ เรื่องของอะไรที่เล็กๆน้อยๆ อย่างที่เราจะเลือกแฟน

ก็ไม่เลิกนะ

 เอ้อก็ไม่ได้เล็กน้อยมันเรื่องใหญ่เลยเรื่องแฟน คือถ้าหากว่าเราจะเลือกแฟนสักคนเนี่ย ทุกคนจะมีเหตุผลว่ามีข้อดี 10 ข้อแฟนฉันจะต้องยังงี้จ้ะ แต่ไม่ได้ตามนั้น กำหนดมาสิบข้อได้ห้าข้อนี้ก็พอใจแล้วส่วนใหญ่

 เท่าครึ่งก็เอาแล้ว (เสียงซ่าๆ)

 นั่นแหละตรงนี้ถ้าหากว่าเรามองให้เป็นเรื่องของเหตุแล้วก็ปัจจัย เราสามารถจะพูดถึงนะครับว่าทำไมบางคนถึงเลือกแฟนไม่ได้ถูกใจเลยสักคนเดียวไม่ถูกใจเลยสักคน ในขณะที่บางคนไม่ต้องเลือกก็มาเองแล้วก็ถูกใจด้วย อย่างสมัยก่อนเนี่ยเราจะได้ยินกันเยอะนะว่ามีประเพณีหรือว่าธรรมเนียมมคลุมถุงชน บางคู่เนี่ยก็ได้คู่ที่ถูกใจ รักกันอย่างที่มีสำนวนบอกว่าอยู่ไปก็รักกันเองทำนองนั้นนะ มันมีอย่างนั้นอยู่แต่บางคนคลุมถุงชนแล้วเหมือนตกนรกทั้งเป็น ใช้ชีวิตที่เหลือไม่มีความสุขเลยแม้แต่วันเดียว ตรงนี้เนี่ยถ้าหากเราไม่พยายามที่จะอธิบายเพราะอะไรว่าทำไมต้องเป็นแบบนี้มันก็จะพูดแค่นั้นๆว่าเพราะชวยหรือว่าเพราะโชคดี แต่ถ้าหากว่าเราพูดกันแบบพุทธเนี่ยเราไม่พูดกันในเรื่องของความชวยหรือว่าความบังเอิญโชคดี เราจะพูดว่าที่ต้องเคราะห์ร้ายอย่างนี้มันมีเหตุผลอะไร แล้วมันสามารถที่จะสืบจากนิสัยปัจจุบันได้ด้วย

 แล้วไม่สามารถจะแก้ได้หรอกคะ

 สิ่งที่ไม่ใช่การไปบนบานศาลกล่าว แต่ต้องแก้ที่ความเข้าใจเรื่องของเหตุแล้วก็ผลของสิ่งทั้งหลายที่กำลังเกิดขึ้น ถ้าหากว่าเราเข้าใจว่าเหตุคืออะไร ผลมันถึงเป็นอย่างนี้ เราเปลี่ยนเหตุอย่างไรผลมันถึงจะเป็นไปอย่างที่พอใจ ตรงนั้นที่เรียกว่าการแก้ มันเริ่มที่ความเข้าใจก่อนแล้วตามมาด้วยการลงมือทำจริง

 เล่มเสียตายคนตายไม่ได้อ่านเนี่ยเป็นเหตุและผล แต่เล่มนี้เป็น How คือทำอย่างไร

 จริงๆแล้วมี How to อยู่ทั้งสองเล่ม แต่สำหรับเล่มนี้เนี่ยมันจะเน้นหนัก อย่างในเล่มนี้มันก็จะมีเรื่องของ เอ้อ ความฉลาดในการเล่นเกมส์ ซึ่งผมก็จะพูดถึงหัวข้อหนึ่งเป็นหัวข้อใหญ่ นะครับ ว่าฉลาดในการเล่นเกมส์ได้คุณต้องสังเกตเป็น สังเกตที่จิตตัวเอง อย่างเมื่อกี้ผมพูดกับคุณน้ำผึ้งเนี่ยถามคุณน้ำผึ้งว่ารู้สึกมั๊ยว่ากำลังเล่นเกมส์อยู่ คุณน้ำผึ้งบอกว่าไม่รู้สิสิ พอมผมให้สังเกตเข้ามาที่

จิตใจอาจจะเป็นจิตใจภายนอกแต่มันก็ได้เค้าไฉนัย จิตเนี่ยมันมีเรื่องของวิบาก ถ้าหากว่าเราทำอะไรเนี่ย หย่อนระเบิดลงไปทีบุคคล

ไม่ได้ทำเนี่ยคะหย่อนระเบิด

🌸 นั้นแหละตรงนั้นแหละมันก็มีพ้อยต์ ว่าเราหย่อนระเบิดลงไปในกลุ่มคนหลายๆเนี่ยนะก็จะมีปฏิริยาสะท้อนกลับมาเป็นความรู้สึกที่มีดีความรู้สึกที่ไม่ดีความรู้สึกที่เป็นลบกับเรา สำหรับเราเองตรงนั้นก็รู้สึกมีดีเหมือนกัน ถ้าเราสังเกตนะครับว่าจิตของเราในขณะที่คิดในขณะที่พูดในขณะที่ทำอะไรลงไปแต่ละอย่างเนี่ยมันเกิดผลเป็นความคับแค้นเป็นความมีดทึบหรือว่าเป็นความเบิกกว้างเป็นความสว่าง ตรงนั้นเรียกว่าเกิดการสังเกตที่จะทำให้คุณฉลาดในการเล่นเกมกรรมแล้วผมก็ต่อยอดเลยคืออาศัยหลักของท่านและศีล คือให้ท่านด้วยความคิดอย่างไรแล้วเกิดความรู้สึกอย่างไรขึ้นมา รักษาศีลคือหมายความว่าตั้งใจดวงวันที่จะไม่ประพฤติปฏิบัติในการฆ่าสัตว์ในการลักทรัพย์แล้วเกิดความรู้สึกเข้มแข็งเกิดความรู้สึกเป็นตัวของตัวเองอะไรขึ้นมา ถ้าสังเกตแบบนี้สังเกตตัวเองเข้ามาที่ใจปฏิริยาของใจอันเกิดจากการทำกรรมในแต่ละอย่างเป็นอย่างไร คุณจะค่อยๆรู้ว่าจะรับว่าผลของกรรม ทำบุญแล้วจะต้องเป็นสุข ทำบาปแล้วจะต้องเป็นทุกข์ มันปรากฏที่ใจชัดๆแต่ไม่มีใครดู หลักการตรงเนี่ยผมก็เอามาจากหลักปฏิบัติที่พระพุทธเจ้าให้ดูจิตตัวเอง ให้ดูว่าจิตตัวเองในขณะที่หนึ่งมีโลภะหรือไม่มีโลภะ มีโทสะหรือไม่มีโทสะ มีโมหะหรือไม่มีโมหะ เป็นจิตที่ฟุ้งซ่านหรือว่าเป็นจิตที่สงบระงับ จิตที่มีความเป็นสุขหรือว่าเป็นจิตที่มีความเป็นทุกข์ ถ้าหากว่าทุกคนได้ลองทำนะครับตามที่พระพุทธเจ้าท่านประทานแนวทางไว้มันจะเกิดความสบายในเกมกรรมขึ้นมาเอง เพราะว่าเวลาที่ท่านทำอะไรแล้วเกิดความรู้สึกตัวสบายคุณจะทำแบบนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ทุกวันนี้ทำไมมันไม่เกิดความเต็มใจที่จะทำเพราะมันไปคิดเรื่องได้ประโยชน์เสียประโยชน์ มันไปคิดเรื่องว่าเรามีเท่าเขาไฉนัยเรามีน้อยกว่าเขาไฉนัยน้อยกว่าเขาไฉนัย นั่นเป็นความคิดที่เกิดจากกิเลสแล้วมันบดบังความจริงเกี่ยวกับใจ มันมีแต่ความจริงข้างนอกที่เราเห็นที่เรารับรู้แล้วเราเชื่อ มีใครบ้างไหมที่เชื่อแล้วก็หมั่นดูเข้ามาในใจ เกิดอะไรขึ้นกับตัวเองบ้างจิตใจของตัวเอง

จริงด้วยนะคะ เพราะว่าน้ำผึ้งลองคิดนะคะหลายๆท่านอาจจะคิดเหมือนน้ำผึ้งว่าเวลาเราอยู่ในเหตุการณ์อะไรก็แล้วแต่เราจะมีเปรียบเทียบอยู่ในใจตลอดเวลาที่มันทำให้เรารู้สึกว่า

กระวนกระวาย

 ไซค์ะ มันเหมือนกับเรารู้สึกว่าเราเหนือกว่าคนนี้ เราเท่ากับคนนี้ หรือเราต่ำกว่าคนนี้ คือในใจมันคิดอย่างนี้ตลอดเวลาแล้วมันทำให้เรามองไม่เห็นอะไรข้างในจริงๆ ด้วยว่าเราทำดีหรือยัง เราสบายใจหรือยัง ไม่ได้คิดตรงนั้นคะ

 ครับ ไซ์ ซึ่งถ้าคิดแบบคุณน้ำผึ้งพูดมาชีวิตจะเปลี่ยนไปเลย วิธีใช้ชีวิตเนี่ยมันจะไม่มองออกข้างนอก มันมองเข้ามาข้างใน แล้วก็มองข้างในฉลาดเรื่องข้างในชีวิตคุณเปลี่ยนออกมาทั้งหมดเลยจากจิตใจนะครับ ซึ่งตรงนี้ผมก็พูดถึงนะในบทสุดท้ายของเกมเลยเนี่ยว่าน้ำหนักขั้นของการเปลี่ยนแปลงไปสู่การมีชีวิตที่คิดไม่ถึงเนี่ยมันเริ่มขึ้นมาจากความรู้สึกก่อน ความรู้สึกเป็นสุข ความรู้สึกพอใจที่จะมองเข้ามาข้างใน เน้นความสำคัญของจิตใจก่อนเรื่องอื่น เห็นจิตใจเป็นสมบัติที่มีค่าสูงสุดไม่ใช่เงินทองไม่ใช่บ้านไม่ใช่รถ

 แต่ปกติเน้นเงินทองมาก่อนเลยนะคะจิตใจนี่อยู่หลังสุด

 แล้วพอสมัยนี้เนี่ยนะพอพูดเรื่องจิตใจ คนเห็นเป็นเรื่องล้าสมัย คือเป็นเรื่องที่เก็บๆ ซุกๆ ไว้ก่อนลืมไว้ก่อน เอาเรื่องปากเรื่องท้องก่อนซึ่งมันก็จริงเพราะว่าเกมกรรมมันบีบบังคับอยู่ คือเริ่มต้นขึ้นมาผมก็พูดถึงนะว่าเกมกรรมเนี่ยมีปัจจัยหลายๆ อย่างที่บีบบังคับให้คุณต้องทำกรรม อย่างเช่นทุกคนต้องกิน ไม่มีใครเกิดมาแล้วไม่ต้องกิน อากาศจึงเป็นตัวบีบบังคับให้คนต้องทำกรรม คือทำอาชีพอะไรบางอย่างทำงานอะไรบางอย่างเพื่อหาเลี้ยงตัว นอกจากนั้นยังมีที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม แล้วก็การรักษาโรค ซึ่งแต่ละตัวเนี่ยไม่มีเงินตัวเดียวมันหามาไม่ได้ มันไปขอคนอื่นไม่ได้ มันหมดยุคสมัยที่จะมาแลกเปลี่ยนกัน เอาข้าวสารไปคุณเอาเครื่องนุ่งห่มมาอะไรแบบนี้มันไม่มีแล้ว

 สมัยนี้มีสามสิบบาทแล้วคะ

 สามสิบบาทเนี่ยมันก็มีในนี้มีหมอยู่ด้วยก็ลองถามๆ ดูละกัน มันแลกอะไรได้บ้าง

 ไม่เป็นไรคะถ้าอย่างนั้นเราเปลี่ยนประเด็น เอาละคะ มาถึงไหนแล้วคะ

 ถึงตรงที่ว่าลำดับขั้นของการเปลี่ยนแปลงนะครับในชีวิตเนี่ยมันมีอะไรอยู่บ้าง เอ่อ นอกจากนั้นนะครับก่อนที่จะพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิตเนี่ย พูดถึงวิธีหยุดเล่นเกมด้วย จริงๆ แล้วคอนเซ็ปต์

ของหนังสือเล่มนี้ทิศทางของหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ทำให้ผมพูดได้ละเอียดมากนักแต่จะให้เห็นเป็น
พออย่างๆ อย่างเช่น ขึ้นต้นขึ้นมาเนี่ยก็ต้องทำความรู้จักกับเกมก่อน แนวคิดที่ว่าทำไมถึงต้องทำ
ความรู้จักกับเกม ถ้าคนไม่เห็นชีวิตอย่างถ่องแท้ก็จะไม่เห็นชีวิตโดยความเป็นทุกข์จะไม่มีใครคิด
อยากดับทุกข์ โดยธรรมชาติเลยทุกคนเห็นว่าชีวิตเนี่ยสุขก็เลยมีความรู้สึกที่ชีวิตเนี่ยเป็นสิ่งที่ดีเป็น
สิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นน่าจะเป็นไป แต่ถ้าเมื่อไรเรามองเห็นตามจริงว่าชีวิตเป็นทุกข์ ไม่ใช่ทุกข์แบบ
โทมนัส ทุกข์ในความหมายที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้หมายถึงการปรากฏมีปรากฏเป็นอุปกรรมเล่นเกม
กรรมอย่างนี้ คุณนั่งอยู่เนี่ยไม่ได้รู้สึกเป็นทุกข์ แต่จริงๆ คำนิยามของทุกข์ถ้าทราบใดคุณยังมี
ร่างกายยังมีจิตใจที่เป็นอยู่อย่างนี้เนี่ยนี้แหละที่เรียกว่าเป็นก้อนทุกข์ก้อนใหญ่ อันนั้นเป็นนิยาม
ของพระพุทธเจ้าซึ่งท่านตรัสรู้เห็นอโลกได้แล้วนะครับ ท่านกลับมาบอกว่าสิ่งที่พวกเรากำลังเป็นอยู่
ในปัจจุบันเนี่ยเรียกว่าทุกข์ แต่ผมจะไม่พูดถึงคำว่าทุกข์เพราะว่าคนอ่านส่วนใหญ่เจอคำว่าทุกข์
แล้วหันหน้าหนี เพราะว่าทุกคนอยากจะทำเรื่องที่มีมันเป็นความสุข ผมเอาใจเดียวตรงนี้มาจากพี
ดแบ็กจากคนอ่านนะครับเวลาที่เจอคำว่าทุกข์เจอคำว่าอนิจจังเวลาเจอคำว่าอะไรที่มีมันเป็นธรรมะ
สูงๆนะจะไม่อยากฟัง

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ฟังไม่รู้เรื่องแต่ถ้าพูดให้มันเป็นเรื่องของการเล่นเกมนะ พูดว่าเกมกรรมเนี่ยมันมีธรรมชาติอย่างไร
เล่นแล้วมีแต่แพ้ เล่นแล้วมีแต่ความไม่รู้ เล่นแล้วมีแต่จะต้องเดินทางไกลไปไม่มีที่สิ้นสุด เล่นแล้วมี
แต่จะถูกบีบให้ทำผิดจะโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม ตรงนี้เนี่ยมันก็จะฟังง่ายขึ้น จากนั้นผมก็จะ
พูดถึงต้นเค้าของเกมว่าทำไมทุกคนเนี่ยถึงยังอยู่ในเกมกรรมไม่หลุดพ้นสักที อันนี้ก็มาจากต้นเหตุ
ของทุกข์ที่อยู่ในพุทธพจน์นะครับ ที่ตรัสว่า

เปรียบเทียบเกมกรรมที่เหมือนวิภูฏะสงสาร

เอ่อ เกมกรรมเนี่ยเป็นวิภูฏะสงสารทั้งเกม ผมไม่พูดคำว่าวิภูฏะสงสารนะ พูดคำว่าเกมกรรม
เพราะว่าแม้แต่เด็กรุ่นใหม่ก็จะเข้าใจง่าย จะเกิดคำว่าเกมนะครับ

พระพุทธเจ้าตรัสว่าอะไรคะ

พระพุทธรู้ว่าต้นเหตุของทุกข์ก็คือความอยากหรือตัณหานะครับ อันนี้จริงๆ แล้วผมก็จะโยงเข้ามาในเรื่องของความโลภความโกรธความหลงอะไรอย่างนั้นะ คนได้อะไรมามันจะเหลือไปทันทีหรือว่าก็จะเหลือตัณหาในสิ่งที่มันดีกว่าให้ความสุขมากกว่า ตรงนั้นมันเป็นเครื่องชี้ว่าทุกคน มันไม่พอมันไม่สิ้นสุด ตรงนั้นที่ทำให้เรายังตกอยู่ในเกมกรรมนะครับ จากนั้นก็จะพูดถึงวิธีที่จะถอนจิตออกจากเกมกรรม อันนี้ผมข้ามมาถึงคำถามของคุณน้ำผึ้งเมื่อครู่ว่าทำอะไรถึงจะหยุดเล่นเกมกรรมได้ อันนี้พูดรายละเอียด แต่จะพูดถึงคอนเซ็ปต์การเล่นเกมที่เหมือนในหนังสือแหละ คือว่าเริ่มต้นขึ้นมาคุณต้องเห็นค่าของการหยุดเล่นเกมก่อน ถ้าไม่เห็นค่าของการหยุดเล่นเกมจะไม่มีใครคิดอยากหยุดเล่นเกม จากนั้นก็ต้องเข้าใจหลักวิธีนะฮะคือเราจะอยู่ในเกมกรรมด้วยความอยาก เพราะฉะนั้นก็ต้องหาวิธีถอนความอยาก ซึ่งผมก็จะพูดถึงเกมรักษาสัตย์ ไม่ใช่เกมรักษาหมาแมว นะคือหมายถึงว่าเกมรักษาสัตย์ (ย.ยักษ์-การ์นต์) นะครับสัจจะกับตัวเองเรื่องของการรักษาศีลห้า ศีลแปดอะไรอย่างนี้แต่ศีลแปดผมก็ยังไม่พูดถึงนะเพราะมันยากเกินไป ก็จะไปพูดถึงเรื่องย่อๆ ที่สุดหัวใจของศีลแปดอยู่ที่ตรงไหนเอาแค่ข้อนั้นข้อเดียว จากนั้นก็จะให้ทุกคนเปลี่ยนฐานะจากผู้เล่นเป็นคนดู อย่างผู้เล่นหมายถึงว่าเราเป็นคนทำกรรม เราชอบใจคนนี่เราทำดีกับเขา เราไม่ชอบใจคนนี่เราทำไม่ดีกับเขา ตรงนั้นหมายความว่าผู้เล่นแต่ถ้าเป็นคนดูหมายความว่าเราเป็นผู้ดูว่าเกิดอะไรขึ้นจิตใจ จากนั้นก็จะมีเรื่องของเตรียมตัวตายอย่างง่ายๆ ฟังดูสูงหน่อยการเตรียมตัวตายอย่างโสดาบัน คำว่าโสดาบันหมายถึงผู้ที่เห็นวาระสูงสุดคือความไม่มีตัวตนนะครับ ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งที่ปรุงแต่งขึ้นมาเป็นรูปร่างสี่ส้นแบบนี้ หรือว่าสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน เอ้อ สิ่งที่ไม่นิमितไม่มีรูปร่างอะไรเลยทั้งหลายทั้งปวง ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน ผมก็จะให้วิธีง่ายๆ ให้ว่าก่อนนอนดูลมหายใจแค่ครั้งเดียว แล้วคิดว่าลมหายใจนั้นเข้ามาแล้วก็ต้องออกไปนะครับมันไม่ใช่ของคุณ จนกระทั่งเกิดความรู้สึกปล่อยวางขึ้นมา ผลที่เกิดตามมาอย่างใหญ่เลยคิดว่าก่อนที่คุณจะตายเวลาที่คุณนอนลงเหมือนที่คุณจะนอนทุกคืน ถ้าหากว่าคุณมีสติแล้วรู้ลมหายใจเข้าลมหายใจออกก่อนที่ใจคุณจะขาดใจจริงๆ จากร่างกาย จิตของคุณมีสิทธิ์ที่จะรวมลงบรรลุมรรคผลได้ตรงนี้เป็นสิ่งที่พระพุทธรู้ว่ายืนยันนะครับ ตอนที่พระพุทธรู้ถึงการส่งคนตายนะครับคนที่กำลังร่อแร่ ท่านพูดว่ายังเสียดายสมบัติอยู่ไหมยังเสียดายอะไรต่อมิอะไรในชีวิตอยู่ไหม ถ้าปล่อยวางที่ละขั้นที่ละขั้นได้เนี่ย ในที่สุดจิตทั้งหมดมันจะรวมลงแล้วเป็นมรรคผลได้ นี่ถ้าหากว่าเราไม่ต้องอาศัยคนอื่นมาพูดเตือนแต่ที่เราใช้สติของตัวเองเตือนตนก่อนจะตายว่าลมหายใจนี้มันไม่ใช่ของของเราและมันกำลังจะขาดไป และถ้าเราซ้อมไปซักสิบปีถ้าระลึกรู้ลมหายใจแค่คืนละครั้งเดียวก่อนนอนมันจะเกิดความเคยชินขึ้นมาแล้วก่อนจะตายมันจะจำได้จะระลึกได้ มันจะไม่เลอะเลือนแบบคนที่ตายแบบหลง คุณจะตายอย่างมีสติรู้อะไรรู้ว่าลมหายใจนี้ไม่ใช่ของเรา ตรงนั้นเนี่ยมันจะเดินไม่ได้คือมันจะไม่มีควมสนใจสิ่งอื่นเลยนอกจากลมหายใจที่ไม่ใช่ของเรา ร่างกายที่ทอดนอนอยู่ไม่ใช่ของเรา ถ้าจิตตรงนั้นใหญ่พอแล้วก็ปล่อยวางได้มันจะตายอย่างโสดาบันนั่นเอง

ตายอย่างสงบๆ ใช่มั้ยคะ

ยิ่งกว่าตายอย่างสงบเพราะว่าตายอย่างสงบเนี่ยความหมายตายด้วยจิตที่เป็นกุศล แต่ว่าตายอย่างโสดาบันหมายความว่าตายด้วยจิตที่เป็นมหาคตกุศล คือไม่ใช่ตายอย่างตรงนั้น ตายที่เป็นมหาคตกุศลหมายความว่าคือผลที่หนักแน่นมาก จิตเนี่ยมันเป็นหนึ่งเดียวมันไม่มีความเป็นอื่นเลย เออ ในขณะที่พระโสดาบันบรรลุมรรคผลเนี่ยจิตจะเป็นหนึ่งเป็นมหาคตกุศลรู้จักความไม่ใช่ตัวตนของกายใจทะลุขึ้นไปเห็นนิพพานซึ่งเป็นธรรมสภาวะขั้นสูงสุดที่มีอยู่ในธรรมชาติ ไม่มีนิमित ไม่มีเครื่องหมาย ไม่มีที่ตั้ง มีแต่ความว่าง ตรงนั้นแหละที่เราเรียกว่าการเห็นธรรม ได้ดวงตาเห็นธรรม ถ้าหากว่าใคร เออ แค่อ้อมตายอย่างโสดาบันทุกคืนนะครับ ก็มีสิทธิ์ตายอย่างโสดาบันแน่นอน

รู้แบบนี้เนี่ย เรียกว่าคุ้มค่ามากเลยนะคะแค่ลมหายใจหนึ่งครั้งต่อหนึ่งคืน

ที่รวมผลเพราะว่าหนึ่งครั้งต่อหนึ่งคืนเนี่ย ปีหนึ่ง 365 ครั้ง ถ้ายังมีเวลาเหลือในชีวิตอีกสิบปี หมายความว่าเราจะได้สั่งสมความเห็นจริงนะครับในเรื่องของอนัตตาในตัวเองไป 3,650 ครั้ง ซึ่งมันมากพอมีกำลังพอที่จะทำให้เกิดความเคยชินก่อนตายนะ นี่เราพูดถึงความเคยชินอย่างเดียวนะ คือสามพันหกร้อยห้าสิบครั้งเนี่ยมันมากพอที่จะเตือนให้เกิดความรู้สึกขึ้นมาได้ ไม่งั้นเราตายอย่างไม่มีจุดหมายไม่รู้จะยึดอะไรเป็นหลัก

ส่วนใหญ่ก่อนตายเราจะร้องไห้ไม่เอาไม่ยอมไป มันแย่มากเลยนะคะ

พระพุทธเจ้าตรัสว่าถ้าจิตเศร้าหมอง อบรมเป็นที่หวังได้คือทุกคติเป็นที่หวังได้ หมายความว่าถ้าจิตเศร้าหมองตายในขณะที่จิตเศร้าหมองทุกคติเป็นที่หวังได้

แปลว่าอะไรคะ

หมายความว่าเราไม่ไปดีเพราะว่าถ้าหากเรามีความเศร้าหมอง จิตเนี่ยมันเศร้าหมอง ลองคิดดูนะก่อนคุณน้ำผึ้งกระวนกระวายมันมีความเศร้าต่อนอนเนี่ย พอหลับลงไปนะเป็นไงครับ คุณมักจะฝันร้าย ความโน้มเอียงก็คือมันจะเกิดนิमितไม่ตื้ออะไรขึ้นมา มันจะเกิดภาพไม่ตื้ออะไรขึ้นมาในหัว ตรงนั้นก็เหมือนกัน ธรรมชาติของจิตหรือว่ากลไกของจิตเนี่ยมันไม่ได้เป็นเล่นๆ เฉพาะช่วงหลับ

ฝันทำงานกลางคืนเท่านั้นแต่มันมีผลตอนตายด้วยและมันไม่รู้ละ ทำนองว่าหลับไปแล้วด้วยจิตที่
เศร้าหมองคุณจะฝันเห็นอะไร รู้แต่ว่าคุณจะฝันไม่ดีมีสิ่งที่จะฝันไม่ดีมากกว่าฝันดี ถ้าหากว่าจิต
ก่อนตายคุณมีความเศร้าหมองด้วยเรื่องที่น่าเศร้าหมองหรือเศร้าหมองด้วยบาปที่มันย้อนกลับมา
นึกได้นึกถึงแต่บาปนึกถึงแต่กรรมเรื่องที่ชวนให้เกิดความรู้สึกหดหู่ นั่นแหละครับกลไกของจิตที่จะ
ทำงานตามธรรมชาติในขณะสุดท้ายก่อนจิตจะดับเนี่ย มันจะทำให้จิตของคุณเลือกที่จะเห็นในสิ่ง
ที่ไม่ดีและสุดท้ายคติข้างหน้าก็จะเป็นไปตามนั้น คำว่าทุกข์ตีความความว่าคติที่เป็นทุกข์ คติที่ไม่
มีความเจริญ ส่วนสุขคติคือคติที่มีความสุขมีความเจริญ อย่างเช่นสุขคติเนี่ยตามค่านิยามก็คือ
มนุษย์ เทวดา แล้วก็พรหม ส่วนทุกข์คตินะก็จะเป็กฎมิตั้งหมดนับล่างสุดก็จะเป็นนรกภูมิขึ้นมา
จนถึงเดรัจฉานนะครับขึ้นมาถึงเปรต เดรัจฉานนะครับต่ำกว่าเปรต ขอให้จำกันทุกคน เรายังจะจำ
แต่เปรตที่ตัวสูงเปรตวัดสุทัศน์ เคยเล่นละครเรื่องนี้เปล่า

ยังไม่เคยจะทำไม่เดรัจฉานถึงต่ำกว่าเปรตละ เอ..

จริงๆเพราะว่าคนไทยเราเนี่ยถูกบอกให้จำหลักนิยายนิทาน

เปรตน่าเกลียดกว่าเดรัจฉานนะคะ

เพราะที่เราเห็นในทีวีเขาให้เราเห็นแบบนั้น เปรตจริงๆแล้วภูมิของเปรตมันวิจิตรพิสดารเหมือน
คุณฝัน ตอนที่คุณฝันส่วนใหญ่ถ้าสมมติว่าเอาโปรเจคเตอร์ฉายภาพจิตวิญญาณของคุณส่วนใหญ่
เป็นเปรต คำว่าเปรตคือความไม่แน่นอน มันไม่แน่ชัดว่ามีรูปร่างแบบใดแบบหนึ่ง คือมีความแน่ชัด
ในระดับหนึ่งแต่มีจิตที่เปลี่ยนแปลงได้ อย่างร่างกายมนุษย์เรามันมีความคงที่คงเส้นคงว่าเพราะว่า
ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาด้วยธาตุ 4 อันแค้นแข็งคือดินเนี่ย ธาตุที่มันเป็นน้ำที่มีความเหนอะหนะ ธาตุที่
เป็นไฟ ธาตุที่เป็นลม อย่างนี้เนี่ยเป็นธาตุที่จับต้องได้และยังอยู่ด้วยความคงเส้นคงวา แต่ถ้าภูมิจิต
ของเปรตเนี่ยมันขึ้นอยู่กับช่วงจังหวะให้ผลของบุญหรือว่าของบาป มันดัดแปลงไปได้เรื่อยๆตรงนี้
พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่าในภูมิของเปรตเนี่ยมีความลุ่มๆดอนๆไม่แน่นอนนะ ก็เพราะว่าบางทีก็เสวย
สุข บางทีก็เสวยทุกข์ มนุษย์จริงๆแล้วก็เสวยครึ่งทุกข์ครึ่งสุขเหมือนกันเพียงแต่ว่ามันมีความ
แน่นอนมากกว่าเปรต อย่างน้อยนะเรามีเนื้อหนังที่แห้งที่เรียบลื่นแต่ว่าในอติภาพของเปรตเนี่ยมัน
ไม่แน่นอนที่มันก็เป็นหนามขึ้นมาบางที่มันก็เรียบๆ ขึ้นอยู่กับจังหวะการให้ผลของบุญแล้วก็ของ
บาป อันนี้เพราะฉะนั้นก็เลยบอกว่าเปรตเนี่ยมันสูงกว่าสัตว์เดรัจฉาน เออ มันมีอีกข้อหนึ่งว่า เปรต
เนี่ยสามารถที่จะรับการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลจากญาติได้ คือหมายถึงว่าถ้ามีใจอนุโมทนาหรือว่า

ถ้าจำญาติได้ จิตของเปรตเนี่ยมันจะใกล้กับโลกมนุษย์เรา คือคลื่นจิตเนี่ยมันเหมือนกับตอนฝันถ้าคุณฝันเห็นญาติมาร้องไห้ร้องไห้ให้ตรงนั้นแหละคล้ายๆนะคล้ายๆกับว่าเป็นอัตภาพที่คุณเห็นเปรตไม่ได้เห็นจริงๆนะ มันเป็นคลื่นจิตที่มากกระทบก็ทำให้คุณเกิดการรับรู้ภาพอะไรต่างๆนะ อันนี้เพราะฉะนั้นเนี่ย ท่านถึงบอกว่าเปรตอยู่สูงกว่าเดรัจฉาน เพราะว่าเดรัจฉานเนี่ย เออ ไม่สามารถที่จะรับส่วนบุญส่วนกุศลได้ด้วยความเข้าใจ สัตว์เดรัจฉานเนี่ยที่จะรับส่วนบุญส่วนกุศลได้มากที่สุดเนี่ย ก็คือเช่นถ้าคุณน้ำผึ้งมีลูกหมาอยู่ตัวหนึ่งแล้วก็สวดมนต์ทุกวัน ให้มันรับบุญผ่านแก้วหู คือถ้าเราใช้เสียงที่มันเป็นบุญ จิตที่มีความสว่างของเราเนี่ยมันก็จะทำให้จิตของมันมีความสว่างขึ้นเรื่อยๆ แต่มันจะมีความยินดีมากน้อยแค่ไหนไม่สามารถพยากรณ์ได้ ต่างจากพวกเปรตเนี่ยที่ฟังมาจากโลกมนุษย์เนี่ยนะ เออ เราอุทิศส่วนบุญกุศลอะไรถ้าเขารับรู้เนี่ยเขาจะอนุโมทนาเหมือนว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่ง แต่ถ้าเป็นสัตว์เดรัจฉานเนี่ยมันยากที่จะอนุโมทนา อันนี้ที่เป็นพ้อยเลยพูดง่ายๆเลยว่าสัตว์เดรัจฉานอยู่ในอัตภาพที่ต่ำต้อย ส่วนเปรตเนี่ยบางครั้งมันก็จะครึ่งทุกข์ครึ่งสุข เปรตก็สามารถที่จะรับส่วนบุญหรือว่ามีอนุโมทนาจิตกับบุญที่เราอุทิศไปได้ครับ

โห มีความรู้ที่ไม่เคยรู้มาทั้งชีวิตนะคะ ก็ฟังรู้วันนี้เอง เอาละคะเออจ้ะ เฉากลับมาที่เรื่องมีชีวิตที่คิดไม่ถึงนะคะ

ครับ

เป็นหนังสือที่น้ำผึ้งเห็นว่าค่อนข้างจะเป็นหนังสือธรรมะสมัยใหม่ที่มีเสน่ห์เฉพาะตัวนะคะของคุณดังตฤณเนี่ย เขียนเป็นทั้งนิยายธรรมะนะคะอย่างกรรมพยากรณ์

อ่านแล้ว?

อ่านแล้วคะ อะไรที่เราคิดว่า อย่างน้ำผึ้งเนี่ยเป็นเด็กรุ่นใหม่ เอ๊ะ! เป็นภาษาธรรมะก็ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ว่าคุณดังตฤณได้เอามาตีความแล้วทำให้มันเป็นภาษาง่ายๆ คุณดังตฤณมีความคิดแบบไหนคะหรือว่ามีจุดประสงค์อะไรที่จะแบบเอาธรรมะมาตีแผ่กับคนรุ่นใหม่ได้ง่ายแบบนี้บ้างคะ

คือในความคิดผมเนี่ยนะก็คือว่าถ้าจะเอาธรรมะเนี่ย ถ้าต้องการให้ธรรมะเบิกบานไปทั่วประเทศเนี่ยต้องเอาธรรมะมาอยู่ข้างหน้า ไม่ใช่เอาธรรมะไปซ่อนไว้ที่ผ่านๆมาผมยกตัวอย่างในร้านหนังสือเลยว่า เพราะว่าเป็นอะไรที่ใกล้กับวงการของผมนะครับ สมัยก่อนเนี่ยเมื่อย้อนไปเมื่อปี

เศษๆที่ผ่านมา เขาเป็นว่าเขาปีที่ผ่านมาก็แล้วกัน ผู้ธรรมะจะอยู่ลึกสุดอยู่ข้างในสุด เขาไปซุกไว้เอาไปซ่อนไว้ เหมือนกับว่าคนที่เข้าไปเนี่ยมันทำผิดอะไรบางอย่าง คือเข้าไปแล้ว บางทีมันต้องเคยรู้สึกรีเปลา่ ช่วงผมเรียนมหาวิทยาลัยเนี่ยเวลาถือหนังสือธรรมะเนี่ยผมต้องเอาแอบๆ กลัวเพื่อนล้อว่าเฮ้ย! มีปัญหาชีวิตมากหรือถึงต้องเอาหนังสือธรรมะมา มันลึกลับจริงๆนะ แม้แต่ยังงี้ก็มีมันเหมือนเราทำผิดอะไรบางอย่าง แต่ว่าถ้า...ถ้าเมื่อไรเราเห็นร่องรอยที่เป็นรูปธรรมมีการย้ายตู้หนังสือธรรมะออกมาข้างหน้า ตรงนั้นมันก็คือจุดหนึ่งนะฮะที่มีสิทธิ์ที่จะเป็นไปได้ที่ธรรมะจะเบ่งบานไปทั่วประเทศนะครับ เอ้อ ด้วยแนวคิดนี้บางที่เราต้องปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ เหมือนกับที่คนที่คิดจะทำอะไรสักอย่าง ทุกคนมันมีกลยุทธ์มันมีวิธีมันมีความรู้ที่เราถนัดที่จะทำอะไรได้ดีที่สุดเพื่อที่จะให้ได้สิ่งที่เราต้องการ อันนี้ก็เลยเป็นจุดเริ่มต้นนะครับที่คิดจะทำธรรมะเคลือบหวานขึ้นมา เพราะว่า

เอายามาเคลือบน้ำตาลไซ้มัยคะ แล้วก็ตีใส่ปากเด็กได้เลย หวานดีคะ

คือไม่ได้จับเด็กถือคอกแล้วก็กรอกปากนะ แต่ว่าคือเห็นปั๊บก็อยากกินเอง ไม่ต้องตีด้วย พอตีบางทีเค้าหลบได้ แต่ถ้าเค้าเห็นแล้วเค้าอยากกินเอง ตรงนั้นเค้าไม่หลบและเราก็ไม่บังคับฝืนใจนะ ไม่ต้องฝืนใจกัน

เคลือบน้ำตาลจริงๆนะคะ เพราะว่าเหมือนที่บอกว่าเป็นเกมกรรม น้ำผึ้งเทียบมาเทียบไปแล้ว เหมือนเล่นเกมเศรษฐีคะ มีติดหนี้ มี...

ไซ้ ไซ้ เอ้อ เมื่อกี้เรายังไม่ได้พูดถึงหนี้ไซ้มัย ไซ้ๆ เอ้อ เมื่อกี้เรายังไม่ได้พูดถึงหนี้ไซ้มะ คือ เราทุกคนเนี่ยเกิดมามีหนี้หมด ตรงนี้เป็นสิ่งที่ผมเน้นเลย เป็นพิเศษเลย คือพูดขึ้นมาในตอนต้นๆเลยนะครับว่า แต่ละคนเนี่ยเกิดมาโดยไม่รู้ตัวเนี่ยทุกคนมีหมด มีไม่กี่คนหรอก เพราะว่า แต่ละคนเกิดมาด้วยตัวเองไม่ได้ โดยเงื่อนไขของความ เป็นมนุษย์ทุกคนต้องมีพ่อแม่ ตรงนั้นแหละตรงที่เป็นหนี้พ่อแม่ อย่างพวกคุณ ผมด้วยเหมือนกัน ถ้าหากว่าเราไม่คิดว่าเป็นหนี้ เราก็จะรู้สึกกับพ่อแม่เหมือนกัน เป็นใครคนหนึ่งที่มีหน้าที่ต้องเลี้ยงเรา นี่คิดกันจริงๆแล้วก็เกมส์กรรมเนี่ย มันบีบให้เราคิดอย่างนี้ คือไม่เห็นว่ตอนที่แม่เนี่ยขุมท้องเรามาแก้เดือนลำบากยังไง ตอนคลอดมีความทุกข์ขนาดไหน แล้วตอนที่เราก้ออกแล้วกว่าจะเป็นตัวเป็นตนโตขึ้นมาได้เนี่ย พ่อแม่ต้องลำบากเลี้ยงดูยังไงอะไรต่างๆ มิติเหล่านี้คุณเห็นมัย แต่คุณมาเห็นตอนที่เพื่อนของเรามีบุญคุณกับเราเล็กๆน้อยๆ หรือมีใครมาทำอะไรให้เราเล็กๆน้อยๆ ตอนที่เราโตขึ้นมาแล้ว แล้วก็ไปทราบบ้างว่า ไอ่ยมี่มีบุญคุณกับฉันมากมายเหลือเกิน นะ แต่ลืมบุญคุณของพ่อแม่

ลมตอบแทนหน้

อ่า คือลมใช้หน้ เราโตมา พูดคำว่าหน้เนี่ย จริงๆแล้วเนี่ย พ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจเป็นเจ้าของนี้หรอกนะ แต่ว่า เอ่อ พูดใช้คำว่าหน้เพื่อให้เห็นง่ายว่าแต่ละคนเกิดมาเนี่ยมีหน้ติดตัวหมดตั้งแต่แรกเลย จากนั้นพอโตขึ้นมาเนี่ยเจอเหตุการณ์ดีบ้าง ร้ายบ้าง สมใจบ้างไม่สมใจบ้าง บางคนมาทำไม่ดีกับเราบ้าง ผมาซี้ให้เห็นว่า ทั้งชีวิตของเราเนี่ยมันคือการได้มีโอกาสเห็นว่าตัวเองเคยไปทำอะไรใครเค้าไว้บ้างแต่เราจะไม่คิดอย่างนั้นเนื่องจากเรามีความไม่รู้ ว่าไม่รู้ตัวว่าเรากำลังเล่นเกมสกรรมอยู่ และนั่นคือการใช้กรรมอย่างหนึ่ง เราก็จะรู้สึกแต่ว่า ทำไมมันมาทำไม่ดีกับเรา ทำไมมันถึงไร้เหตุผลได้ขนาดนี้ ทำไมมันคิดด้วยความเจ็บใจ ด้วยความรู้สึกอือหือ...มันเหมือนกะมีอะไร บางทีนะความเจ็บใจ

ทำไมมันต้องเกิดกับเราด้วย

ทำไมต้องเกิดกับเรา

ทำไมคนอื่นมันดี ทำไมเราถึงชวยขนาดนี้

อ่า แล้วเราก็โกรธเค้า ไอ้การที่เราโกรธเค้านี้แหละ คือการที่เราไม่ได้ใช้หน้เค้า หน้ในที่นี้ก็คือหน้บาปเวร เมื่อกี้พูดถึง หน้ของพ่อแม่ คือหน้บุญคุณ หน้ในการเกิด คือจริงๆแล้วหน้บุญนี้มีอีกเยอะ แต่ว่า พูดหลักๆเลยก็คือ พ่อแม่ นะครับ ถัดมาคือหน้บาปเวร หน้บาปเวรนี้เราใช้กันอยู่ทุกวันแต่เราไม่รู้ตัว พอไม่รู้ตัวว่านั่นคือรูปแบบหนึ่งของการใช้หน้บาปเวรก็เลยโกรธ แล้วก็เกิดออกมาเป็นปฏิกิริยา เป็นการคิด เป็นการพูด เป็นการทำไม่ดีต่อบมันอีก

นั่นคือเป็นการสร้างหน้

เป็นการสร้างหน้

ไอ้เห

 เป็นการทำให้เกิดหนี้

 หนี้สินท่วมท้น นะคะ NPL ปะคะ

 หี หี ไซ้ นั่นแหละ คือกลของเกมส์กรรม คือ คำไม่ให้เรารู้ พอเราไม่รู้เราก็ทำอะไรที่มันเป็นเหตุของความทุกข์ในมันเป็นเหตุเป็นบาปเป็นหนี้เวรต่อไปอีกไม่รู้จบรู้สิ้น ผมตั้งชื่อคือตั้ง เอ่อ เป็นคำโปรยบท คำโปรยบทอะนะครับสำหรับบทที่เกี่ยวกับหนี้เนี่ยว่า "หนี้ที่ยังไม่ใช้จะถูกตามทวงเรื่อยไป ตรงนี้ไม่ว่าจะเป็นหนี้บุญคุณหรือหนี้บาปเวร ถ้าคุณไม่รู้ว่านั้นคือหนี้ คุณก็จะไม่ใช้หนี้ แล้วถ้าคุณไม่ใช้หนี้ คุณก็จะถูกตามทวงเรื่อยไป และนั่นก็คือความหมายของบทหนี้"

 น้ำผึ้งเข้าใจถูก ผึ้งเข้าใจว่า สมมติว่า คำมาทวงหนี้เราแล้วอะ วันนี้แล้ว สมมติอกหัก อยู่ดี ๆ

 น้ำผึ้งนี่ไม่น่าเป็นไปได้นะ

 มันอาจจะเป็นไปได้คะ อะไรก็เกิดขึ้นได้ จู่ ๆ ทำไมบอกเลิก ตบหน้า... อีททท์ เราก็แบบเอ่อ ยอมรับว่า เอ่อมันอาจจะ เอ่อ แบบเราเคยไปทำอะไรไว้ ถือว่าเป็นการใช้หนี้แล้วก็หยุด หยุด ทะเลาะหยุดตบหน้าไป อันเนี่ยเหมือนเป็นการใช้หนี้ จนหมดแล้วก็ไม่มีหนี้ใหม่

 คือ คือจะบอกก่อนว่าการใช้หนี้เนี่ยมีหลายระดับ ใช้หนี้แบบนิดนึงบางส่วนและใช้หนี้แบบทั้งหมด

 ใช้หนี้แบบทั้งหมดเลย

 แบบใช้หนี้ทั้งหมดเลยเนี่ยเอาตรงนี้ก่อนนะ พุดแบบตรง ๆ คือพวกแบบที่ไม่ต้องมี การ ใช้หนี้กัน อีกรื่อก็คือแบบที่ว่าเราไม่มีจิตใจคิดอาฆาตแค้น ไม่ผูกใจเจ็บเลยซักนิดเดียว มีการให้อภัย การให้อภัยเนี่ย ในสิ่งที่มันไม่น่าให้อภัยที่สุด ตรงนั้นเนี่ยคือการใช้หนี้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เกมส์กรรมบีบให้เราไม่รู้ว่านั้นคือหนี้ แล้วคำก็ลงใจเราว่าเราจะใช้หนี้รึป่าว คือมัน มันแบบค่อนข้างที่จะไม่ยุติธรรม อะนะ ฟังแล้วมันไม่แฟร์ คือเมื่อเราไม่รู้ว่านั้นเป็นหนี้

เราก็ไม่รู้ว่ในอดีตราทำอะไรมาบ้าง

แล้วที่นี้หน้าบปหน้าเวรเนี่ย มันไม่ได้พูดกันถึงอดีตชาติอย่างเดียวนะ จริงๆแล้วเนี่ย การที่เราไปทำให้แฟนไม่พอใจ ทำให้ความไม่พอใจในตัวแฟนของเราเนี่ยเพิ่มขึ้นมากทุกวันๆ คือ บางที่เราอาจจะใช้อารมณ์กับเค้ามากเกินไปบ้าง หรืออาจจะมีความคิดดูถูกเหยียดหยามบ้างหรืออะไรต่อมิอะไรต่างๆ สั่งสม มากขึ้นๆ นั่นเป็นหนึ่งทั้งหมดเลย เวลาเราใช้หนี้โดยการที่เค้าบอกเลิก นะฮะ ถ้าหากเราคิดได้ ระลึกได้ว่าที่เราเคยทำกับเค้าเนี่ยมันไม่ดีนะ แล้วตรงเนี่ยการที่เค้าเลิกไปมันก็สมเหตุสมผลแล้ว ตรงนี้มันก็โอเคคือ จากกันด้วยดีแล้วก็มีความสบายใจ คือเรารู้ว่าตรงนั้นคือการใช้หนี้ ใช้หนี้ด้วยการให้อภัยอย่างไม่ผูกใจเจ็บ นะ ตรงนั้นคือหมดจด ยิ่งกว่านั้น ถ้าหากจะให้ดียิ่งกว่านั้นก็ถือว่า ให้อภัยแล้วยังสามารถคิดต่อไปได้อีกว่า จะทำดีกับเค้าให้ดียิ่งขึ้นไปได้อย่างไร คือทำให้เค้ามีความสุขเพราะว่าหน้าบปเวรก็คือว่า เอ่อ เราชดใช้ด้วยความทุกข์ใช่ไหม คือเราเคยทำให้เค้าเป็นทุกข์มาก่อนเราก็ชดใช้ด้วยการให้อภัยคือในส่วนหัวใจเราเนี่ยไม่เป็นทุกข์ ไม่ผูกใจเจ็บ แล้วก็ยังก็จะสามารถ พูดหรือทำอะไรด้วยใจที่สำนึกผิดเนี่ยนะครับ ให้เขามีความสุข ยิ่งๆขึ้น ตรงนั้นจะเหมือนับสิ่งที่พระพุทธเจ้าเปรียบเทียบ เปรียบเทียบว่าบาปเนี่ยเปรียบเสมือนกับเกลือ เกลือเนี่ยนะครับ ถ้าเกลือมีปริมาณแค่ก้นแก้ว ปริมาณนี้นะครับ ถ้าเติมน้ำลงไปขนาดนี้นะครับ รสของเกลือมันจะลดลง าจางลง ถ้าเกลือในระดับเดียวกันถ้าเราเติมน้ำเข้าไปเป็นอ่างเลย หรือเป็นโถงเลย อย่างนี้รสเกลือจะไม่เหลืออีก ทั้งๆที่เกลือยังอยู่ในแก้ว เกลือยังอยู่ในโถง อันนั้นคือการเปรียบเทียบ อุปมาอุปมัยกัน ทำให้ใครเค้าเจ็บใจมันก็เหมือนเกลือที่วันหนึ่งมันจะกลับมาให้รสเค็มกับเราหากว่าเราคิดที่จะทำดีกับเค้าให้เค้ามีความสุข มากกว่าที่ มากกว่าปริมาณความทุกข์ที่เราเคยยึดเยียดให้เค้า ตรงนั้นเนี่ยในที่สุดเค้าก็จะลืมความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากเรา การที่เรามีความสุข การที่เค้าลืมความทุกข์ที่เคยเกิดขึ้นจากเรา เนี่ย มันก็ย้อนกลับมาเราเป็นความสุขในปริมาณที่ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันหรืออาจจะมากกว่า มากกว่าเดิม ตรงนั้นเนี่ยคือการใช้หนี้อย่างหมดจด แต่ปัญหาก็คือว่าถ้าเราไปก่อหน้าบปเวรโดยที่เราจำไม่ได้ หน้าบปเวรมีสองแบบ คือแบบที่เราจำได้กับแบบที่มันผ่านมาแล้วเราไม่รู้ด้วยซ้ำในอดีตชาติมีวิปาว แล้วมันจะไปสำนึกได้ยังไง ว่าไปทำผิดมาอันนี้ก็ขอให้สังเกต มันมี pattern หรือรูปแบบของชีวิตอยู่จริงๆครับ ที่แต่ละคนเนี่ยจะรู้สึกว่าจะอะไรซ้ำๆ แล้วก็เหมือนคนอื่น อย่างบางคนเนี่ยมาเล่าให้ฟังว่าเจอแต่แฟนประเภทที่เข้ามาปกอลอก คือเข้ามาที่ไรมาเรื่องประโยชน์ มาเอาประโยชน์ แล้วก็ มีอีกประเภทหนึ่งเข้ามาตอนแรกอะไรดีหมดเสร็จแล้วต่อมา มาเกิดความแตกพังแบบคาดไม่ถึง แล้วแพทเทิร์นนี้เนี่ย มันซ้ำกันมาเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุดเหมือนกับจะไม่มีที่สิ้นสุด ตรงนี้เนี่ยที่เราจะเริ่มเชื่อได้ว่ารูปแบบชีวิตของเรามีเหตุผล และวิธีเดียวที่เราจะโยนโทษไปให้ได้ก็คือกรรมเก่าในอดีต คือคุณไม่ได้สักแต่ไปคิดนะว่า ไอ่ยนี้กรรมเก่าแต่ต้องสำรวจเข้ามาในตัวเองด้วย ว่ามันมีนิสัย มันมีเค้าอะไรบ้างในตัวเราที่ไปทำกรรมแล้วจะต้อง

ได้รับผลประมาณนี้ พอสำรวจเข้ามาในจิตใจ เข้ามาในแพทเทิร์น ในการดำเนินชีวิต มีวิธีคิด วิธีพูด วิธีทำ มันจะค่อยๆเริ่มจับเค้าได้ ว่าทั้งหลายทั้งปวงที่เรากำลังประสบอยู่มันก็สอดคล้องกับ ภายในของเรานั้นแหละ เราคิดอย่างไร พูดอย่างไร ทำอย่างไร มันก็ตั้ง ภาพตั้งภาวะให้ตัวเองไปเป็น แบบนั้น ถ้าหากว่าเรากำลังรับผลอะไรแบบใดแบบหนึ่งอยู่มันก็ค่อนข้างจะทำให้เราสะดุดคิดขึ้นมา ได้เหมือนกันนะครับว่าเราเคยไปทำเหตุแบบนี้หรือเปล่าที่ควรจะได้รับผลแบบนี้ (ในฐานะที่เป็นรุ่น ใหม่ นะคะ คุณดังตฤณเนี่ย..ไม่รู้จักพูดว่าอะไรแต่พูดว่า คุณดังตฤณเป็นคนที่มีความพรสวรรค์ อย่างมา ในการเปรียบเทียบ และทำให้คนเข้าใจ คนรุ่นใหม่เข้าใจได้ง่ายๆ (ครับ ชอบคุณครับ)ไม่ว่าจะเป็น หนังสือเล่มนี้นะคะหรือ หลายๆเล่มที่เคยอ่านมาเนี่ย ไม่อย่างนั้นเนี่ยคงจะไม่เคยเห็นงานเปิดตัว หนังสือที่ไหนที่มีแฟนคลับมาเยอะขนาดนี้นะคะ ตั้งแต่ทำพิธีกรรมก็ยังไม่เคยเห็นนะคะ คุณดัง ตฤณชอบหนังสือเล่มไหนที่ตัวเองเขียน ประทับใจมากที่สุดคะ) ต้องพูดอย่างนี้ครับว่า ไม่ได้ชอบ เล่มใดเล่มหนึ่งเป็นพิเศษแต่ผมชอบที่ได้มีโอกาสเขียนทุกเล่ม อันนี้ต้องอธิบาย คือ feedBack ที่ ผ่านมาเนี่ยนะ ไม่ใช่ทุกคน ชอบทุกเล่ม มีเหมือนกัน ที่ชอบทุกเล่มอ่านทุกเล่มเลย แต่ว่าน้อยนะ พีดแบ็คที่ได้รับส่วนใหญ่ที่ได้รับคือ เออ ผมชอบเล่มนี้ ดิฉันชอบเล่มนั้น เล่มนี้อ่านง่าย เล่มนี้รู้สึก ยาก จริงๆแล้ว พีดแบ็คแบบนี้ผมดีใจนะ เพราะอะไร เพราะว่าถ้าทุกคนบอกว่า ชอบหนังสือของ คุณดังตฤณหมด รู้สึกอ่านง่ายหมดนั่นแปลว่า ผมให้คนได้กลุ่มเดียว ถ้าหากว่าเล่มหนึ่งทำให้คน กลุ่มหนึ่งเข้าใจ อีกเล่มหนึ่งทำให้กลุ่มหนึ่งเกิด ถึงแม้ว่า กลุ่มนี้จะไม่ชอบหนังสือที่กลุ่มนี้ชอบแต่ อยากรู้เนี่ยมันก็พ้อยท์เดียวกัน ที่เราอยากรู้จะนำเสนอก็คือ ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า ความเข้าใจ เรื่องของกรรมวิบาก ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีที่จะดับเหตุแห่งทุกข์ ซึ่งพระพุทธเจ้าประทานไว้แต่ไม่ ค่อยมีคนพูดถึงกันแล้ว นะไปพูดกันถึงเรื่องที่มีมันไกลตัวไปพูดในกับเรื่องที่มีมันเป็นไปได้ นะครับ อันนี้ถ้าหากว่าหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่ง มันเป็นไปได้สำหรับคนใดคนหนึ่งแค่นั้น ผมพอใจแล้ว นะคะ ไม่ได้มีความพอใจไม่ได้มีความตั้งใจในเล่มใดเล่มยิ่งเป็นพิเศษ

นี่คือคุณดังตฤณกำลังทำธรรมชาติให้เป็นธรรมชาติร่วมสมัย

ใช้ครับ

อันนี้ให้หลายๆท่านนะคะเตรียมคำถาม ที่จะถามคุณดังตฤณไว้ นะคะ โดยนำเขียนไว้ใน กระดาษนะคะหลังจากลำดับนี้แล้วเนี่ย น้ำผึ้งก็จะให้คุณดังตฤณได้มีโอกาสคืนกำไร ก็ได้แก่การ แจกหนังสือให้กับผู้โชคดีคะ

🌸 มีทั้งหมดอยู่ ห้าชุดนะฮะ

🌸 มีห้าชุดนะคะคือจะไปได้ไปทั้งหมดเลย

🌸 คือชุดนี่เป็นหลายเล่มเลยนะครับ

🌸 หลายเล่มเลยนะคะมีทั้ง หีมีมัลลิสต์ยาวมากเลยนะคะ มีที่ เสียตายคนตายไม่ได้อ่าน กรรมพยากรณ์ตอนชนะกรรม กรรมพยากรณ์ตอนเลือกเกิดใหม่ เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัวเล่ม 1-5 แล้วก็ วิปัสสนานานูบาล วาฑะดังตฤณฉบับชวนคิด วาฑะดังตฤณฉบับความรักหลากหลาย และมีชีวิตที่คิดไม่ถึงนะคะ ก็เชิญคุณดังตฤณจับรางวัลแก่ผู้โชคดีห้าท่านนะคะ แหม มาวันนี้นี่อีกฉฉานะคะได้ของดี กลับบ้านไปฟรีๆด้วย

🌸 ได้ยาคูณน้ำผึ้งก็ได้

🌸 ขอบพระคุณคะ ลำดับที่หนึ่งนะคะ คุณ สุเมธ เอี่ยมพูลสวัสดิ์ คะ อยู่ในนี้มั๊ยคะ

- เสียงปรบมือ -

🌸 คุณสุเมธคะ ถ้าคุณสุเมธเข้าห้องน้ำอยู่ จะกลายเป็นของคุณณัฐริกา นะคะ โอเค งั้นเดี๋ยวงวางไว้ก่อนนะค่า ลำดับที่สองค่า คุณทรงศิริรุช ตันติเวช คะ อ้ออยู่นั่นเองคะ ลำดับต่อมานะคะ คุณ ชิดชนก สิ้นเจริญชัย คะ คุณ นิธิณา ศรีประเสริฐคะ และ นางสาวนันทิพร สพเสน นะคะ -ชื่ออาจจะพลาด- ไม่ทราบว่าคุณสุเมธมารี้อย่างคะ อ้อ เป็นหัวหน้าหรือคะ ให้ลูกน้องมารับแทนก็ได้คะ เป็นลูกน้องที่ดีมากเลยนะคะ พิทักษ์สิทธิ์ให้เจ้านาย ขอบพระคุณคะ มาถึงคำถาม คำถามคะคุณผู้ชม คำถามมาถึงรี้อย่างคะ? อ้อมีคนยื่นกระดาษมาแล้วนะคะ ดิฉัน ขออนุญาตเดินลงไปสอบถามจากปากเลยก็ได้นะคะ ถ้าใครต้องการถามสดเนี่ย ยกมือเลยก็ได้นะคะ คุณพี่ชื่ออะไรคะ ชื่อพี่คะ พี่ต้องการจะถามอะไรคะ

ต้องยื่นมั๊ยคะ..... สวัสดิ์คะ อยากจะถามอาจารย์ว่าคำเชื่อในพระธรรมคำสอน คือความเชื่อในพระธรรมคำสั่งสอนของตัวเองเนี่ยการที่ตัวเองได้มาเรียนรู้ปฏิบัติธรรมเนี่ย เอ้อ เราควรวางตัวยังไงไม่ให้เป็นการหลงตัวเองคะ ขอบคุณคะ

🌸ตอบ ความหลงตัวเองเนี่ย มันเป็นโมหะชนิดหนึ่ง นะครับมันเป็นรูปแบบหนึ่งที่เราจะผลอดตัวแล้ว ก็ปล่อยให้กิเลสเนี่ยมันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ต้องพูดแบบนี้ว่าโมหะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ความหลงตัวก็เหมือนกัน ถ้าหากเราได้มีอะไรขึ้นมาชนิดหนึ่ง ธรรมชาติจะทำให้เราเกิดความรู้สึกว่า เราดีเราเด่นเราเก่งนะฮะ เอออย่างบางคนเนี่ย เอาถ้า ย้อนนึกไปถึงสมัยเด็กๆเลยของทุกคนก็แล้วกัน เราแค่แก้ปัญหาเลขอะไรได้ซักข้อหนึ่ง นะที่เราารู้สึกว่ายาก เราก็รู้สึกภูมิใจละ รู้สึกว่าตรงนั้นเนี่ยมันเป็นความฉลาดที่สุดซึ่งอาจจะอะไรที่เป็นรูปธรรมยืนยันทิ้งไว้ในห้อง ในห้องเรียนเนี่ย เพื่อนร่วมชั้น เค่าแก้ปัญหากันไม่ได้แต่เราแก้ได้อยู่คนเดียวเราก็รู้สึกว่าเราเก่งที่สุด แต่ที่นี้ถ้าเปรียบเทียบได้ไปเจอโลกที่กว้างขึ้น เราก็จะรู้สึกว่าคนที่แก้ปัญหาข้อเดียวกันได้นะยังมีอีกมาก ความหลงตัวมันก็จะลดลงนี่เป็น เรื่องของระดับขั้นที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ถ้าโลกกว้างขึ้นความหลงตัวมันก็จะลดลง แต่ที่นี้ถ้าหากว่าจะให้หลงตัวน้อยที่สุดหรือไม่หลงตัวเลยมีอยู่ทางเดียวครับ คุณต้องเป็นของจริงในเส้นทางของธรรมะ ธรรมะคือการกำจัดทั้ง โลภะ โทสะ โมหะ ออกไปจากจิตใจ หรือทำยังกำจัดไม่ได้ อย่างน้อยที่สุดให้ลดลงมาเหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และสิ่งที่จะเป็นเครื่องวัด เครื่องชี้ว่า คุณประสบความสำเร็จในทางธรรมะได้จริง มันไม่ใช่เรื่องที่ ขึ้นอยู่กับว่าคุณไปสอนคนอื่นเค้าไ้ยังไง แต่คุณสามารถที่จะทำให้ตัวเองมี โลภะ โทสะ โมหะน้อยลงได้อย่างไร แค่นั้น ถ้าหาก พูดง่าย ๆ ข้อกำหนดก็คือ ถ้าหากคุณแมนในเรื่องของธรรมะว่าเป็นไปเพื่อที่จะลดเพื่อที่จะกำจัด โลภะ โทสะ โมหะ อันนั้นแหละครับทิศทางจิตของคุณ ทิศทางในการใช้ชีวิตของคุณมันจะเป็นไปเพื่อการลดความหลงตัวเอง ไปอีก

🌸สำหรับคำถามนี้นะคะ แหมก็ ท้นสถานการบ้านเมืองมากเลยคะ ในทรรศนคติของคุณดังตฤณ คิดอย่างไรกับเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนี้

🌸ผมขอตัวก่อนได้มั๊ย

- เสียงฮา จากผู้ฟัง -

🌸แล้วควรทำใจอย่างไรดีคะ

🌸อ่า คือ อันนี้พูดจริงๆนะครับ ผมอยากจะพูดอย่างนี้ครับว่า ธรรมะไม่ควรจะยุ่งเกี่ยวกับการเมือง จริงๆแล้วมีคนชวนให้เขียนคอลัมน์ธรรมะกับการเมือง นะฮะ ซึ่งมันก็ทำให้ผมรู้สึกอยาก

เขียนเหมือนกัน ส่วนหนึ่งมตินนะ หนังสือพิมพ์มตินไม่รู้วันนี้มาหรือเปล่า แต่จริงๆแล้วบอกตรงๆ
อยากเขียนอะ แต่ถ้าเราพูดเรื่องการเมือง โดยที่จุดยืนของเรา ภาพของเราอยู่ฝ่ายธรรมะเนี่ยนะอะ
มันจะสับสน ธรรมะกับการเมืองไม่ควรจะมายุ่งเกี่ยวกัน เพราะคนจะแยกไม่ออกว่าเราฝักใฝ่ฝ่าย
ใดหรือว่าเรากำลังจะทำอะไรกันแน่นะอะ จะเอาไปแน่ว่าจะออกจากโลกหรือจะอยู่ในโลก
เพราะฉะนั้นสำหรับคำตอบในคำถามนี้ะครับขออนุญาตก่อนครับ

ขอถามส่วนตัวได้มั๊ยคะ จึ่งหมายความว่าในการเมืองเนี่ย ก็ไม่สามารถมีธรรมะที่แท้จริงได้
ใช่มั๊ยคะ

คือขึ้นอยู่กับว่าเราจะมองธรรมะในแง่ไหน นะครับถ้าเรามองธรรมะเป็นเรื่องของความถูกต้อง
เป็นเรื่องของความยุติธรรม เป็นเรื่องของความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นเรื่องของความสะอาดสว่าง มัน
ไม่เกี่ยวกับการเมืองแน่นอน แต่ถ้าหากว่าเรามองนิยามของธรรมะเป็นกลางๆว่าอะไรๆมันเกิดขึ้น
ตามเหตุปัจจัย แล้วจะหายไปเมื่อเหตุปัจจัยดับนะอะ ตรงนั้นการเมืองเกี่ยวกับธรรมะครับ เพราะ
การเมืองก็เป็นธรรมะชนิดหนึ่ง ที่อะไรๆมันเกิดขึ้นมาได้ก็เพราะมีเหตุจริงๆ ที่มันมีอะไรที่มันเป็น
ผลร้ายขึ้นมาได้ก็มีเหตุร้าย ถ้าหากว่าเหตุที่มันเป็นเหตุร้ายเนี่ยหมดไป อะไรที่เหลือมันก็เป็นผลดี
แต่ทุกคนเนี่ย ทุกคนในโลกเลยคือในฐานะประชาชนที่อยู่ในประเทศต่างๆเนี่ย ต่างคาดหวังอะไรที่
มันไม่มีเหตุมีผล คือจะเอาอะไรแต่ที่มันไม่มีเหตุมีผล คือจะมองแต่ภาพอย่างเดียว แล้วพอภาพมัน
ไม่เป็นอย่างที่ตัวเองคิด มันก็เกิดความรู้สึกผิดหวัง มันก็เกิดความรู้สึก อะไรอะ ภาษาอังกฤษเค้า
เรียก weeding อะครับ มันเหมือนนั้นบางคนไปตั้งความหวังไว้แบบนึงแล้วปรากฏว่าสิ่งที่ตัวเองตั้ง
ความหวังไว้มันไม่ใช่ แล้วรู้สึกเจ็บปวด จากรักก็เป็นเกลียด หรือเกลียดมัน weeding ไปก็เกลียด
เข้าไปใหญ่ อันนั้นเนี่ยสรุปไปแล้วมันก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ต้องการอะไรที่มันไม่ค่อยมีเหตุผล
ไม่ต้องสมเหตุ สมผล แต่ต้องการอะไรที่จะได้มาจากตัวเองมากกว่า

คือขนาดป่าเปรมมาพูดก็น่าจะมีเหตุมีผลที่หยุดได้แล้วนะอะ

คือในเรื่องของการหยุดหรือไม่หยุดเนี่ย มันไม่ได้อยู่ที่ว่าใครพูดหรือไม่พูด แต่มันอยู่ที่ว่าเหตุ
ปัจจัยเนี่ยมันก่อนมันกวนขึ้นมาหรือ ถ้ามีเหตุปัจจัยก่อตัวไม่หยุดเนี่ยมันก็ยังไม่หยุด แต่ถ้าเหตุ
ปัจจัยมันยังไม่พอมันก็ยังไม่หยุด นั่นคือแง่ของธรรมะในการเมือง

คะ อีกคำถามหนึ่งนะคะ อยากทราบว่าอาจารย์อยากแนะนำให้คุณทักษิณ อ่านหนังสือเล่มไหน ของอาจารย์คะ

- เสียงฮือฮา จากผู้ฟัง -

เอ๋อ อันนี้ อันนี้พูดแบบส่วนตัว แล้วไม่ได้เกี่ยวกับการเมืองนะครับ คือคุณทักษิณรับรู้ว่า มีหนังสือเสียดายคนตายไม่ได้อ่านนะ คุณหญิงอ้อก็เคยซื้อจาก DMG ไปบริจาคด้วย 100 เล่ม นะฮะ

เคยซื้อไปบริจาคแล้วก็บริจาคหมดเลยรีปาวคะ

- เสียงฮา จากผู้ฟัง -

เอ๋อ เราต้องมองนะคืออย่างหนังสือเนี่ยจริงๆแล้วมันไม่ใช่อะไรที่จะไปเปลี่ยนแปลงคนได้ทุกคน หนังสือไม่ใช่อะไรที่ดีที่สุดสำหรับคนทุกคน แต่หนังสือเนี่ยเหมือนกับ หนังสือแต่ละเล่มเนี่ยรอจังหวะด้วย ว่าใครจะได้มาอ่านเมื่อไหร่และบางทีหนังสือเล่มนั้นเนี่ย เอ๋อ ก็เคยมีเนื้อหาเหมือนกับ หนังสือที่เคยมีอยู่แล้วนะครับอย่างเช่นในพระไตรปิฎกเนี่ยมีอยู่แล้วคุณค่าในหนังสือของผมเนี่ย โดยตรงหรือโดยอ้อมก็มาจากพระไตรปิฎกทั้งนั้น และยังถ้าใครได้ศึกษาธรรมะจากครูบาอาจารย์ หรือว่าศึกษาธรรมะจากในพระไตรปิฎกโดยตรง จนเกิดความรู้สึกเห็นดีเห็นชอบแล้ว คุณก็อย่าลืม อ่านหนังสือของผม ไม่งั้นสิ่งที่ผมจะแนะนำ ไม่ว่าใครก็ตามนะฮะ ถ้าอยากให้อ่านจริงๆก็คือสิ่งที่ พระพุทธเจ้าตรัสนะ ไม่ว่าจะ เป็นหนังสือของผม หรือว่าหนังสือดั้งเดิมคือพระไตรปิฎกหรือหนังสือ ของครูบาอาจารย์ท่านอื่นๆที่มีความถูกต้องตรงตามพระไตรปิฎก (เราเปลี่ยนแนวกันบ้างนะคะ ผมเป็นคนโชคไม่ดีในเรื่องจับรางวัลครับ -ฮา- จับรางวัลที่ไรไม่เคยได้เลยไม่ทราบว่ามีกรรมเก่าอะไรครับ -ฮา- แล้วจะเอาชนะได้อย่างไรครับ) บาง บางอย่างเนี่ยมันไม่ใช่ที่เราไปทำกรรมอะไรมา บางทีมันไม่ใช่อย่างนั้นเสมอไป บางทีเนี่ยคำตอบมันคือว่าเรายังไม่ได้ทำอะไรมามากต่างหาก นะครับ ยังไม่ได้ทำกรรมอะไรมาต่างหาก เปลี่ยนมุมมองนิดนึงนะในเรื่องของโชคดีเนี่ย คือไม่ใช่ที่เราเคย ไปทำกรรมอะไรมาถึงไม่โชคดีถึงไม่ได้รางวัล แต่ยังไม่เคยได้ทำกรรมที่ทำให้ได้โชคดีได้รางวัล ต่างหาก การที่จะให้ได้ลาภลอยเนี่ยมีอยู่หลายอย่างนะ อย่างที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือเวลาที่เรา เดินทางไปไหนเนี่ยใจเราเป็นบุญอยู่ตลอดเวลาอยากทำทานอยู่ตลอดเวลา เจอก็ให้ตั้งศีลสมาธิว่า เจอแล้ว คือไท่ได้ตั้งใจไว้ก่อน ไม่มีโอกาสได้ทำบุญใหญ่ๆทำบางทีโดยไม่คิดโดยไม่ตั้งใจโดยไม่

ไตร่ตรองทั้งสิ้นนั่นแหละเป็นเหตุที่ทำให้ได้ เพราะว่าการที่คุณไม่เจอคนที่เค้าไม่ได้คาดหมายว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากคุณ นะ แต่คุณไปช่วยเหลือเค้าตรงนั้นเนี่ยมันก็คือการที่ เค้าได้ลาภลอย ใช่มั้ยอะ พุดง่าย ๆ คือ ลาภลอย ผู้ให้ลาภลอยย่อมได้ลาภลอยตอบแทนกลับคืนมา ผู้ให้โดยที่ผู้อื่นไม่ทันคาดหมายย่อมได้รับโดยไม่ทันคาดหมายเช่นกัน

 ที่นี้ต่อมาเป็นคำถามวันรุ่งยุคไอทีเลยนะคะ เมื่อไหร่ถึงจะตอบคำถามให้ผู้อ่านที่เขียนคำถามทางอินเทอร์เน็ตบ้างคะ

 เอ้อ จริงๆแล้วในจดหมายข่าว เนี่ยนะอะ ผมก็บอกไปแล้วนะครับ แต่จะเป็นคือ หลายๆท่านนะ ครับคงเพิ่งมาช่วงหลังๆนะ จริงๆแล้วเนี่ยมันมีคำถามตกค้างอยู่มาก ทุกท่านนะครับคือจริงๆแล้ว ผมรู้สึกผิดมาก ไม่ได้รู้สึกสบายใจที่มีคำถามตกค้างไว้เยอะๆแต่ว่า คือความจริงมันสุดวิสัยนะ เพราะว่ามันเกินกำลังของเรา แต่ในทันทีที่ผมสามารถเคลียร์คำถามเก่าๆได้หมดนะตอบคำถามเก่าๆได้หมดโอเคตอนนั้นผมเปิดรับคำถามแน่นอนครับ

- การบันทึกเสียงติดขัดช่วงสั้นๆ -

 ที่อาจารย์พูดก็ถูกนะคะเรื่องธรรมกับการเมืองแต่ถ้ามีใครทำผิดอย่างเห็นๆ แล้วถ้าทุกคนดูตายกันหมด คงจะแย่มากเลยนะคะ

 อัน อันนี้ไม่ใช่ในเรื่องของเมื่อกี้ที่ผมพูดไป ไม่ใช่บอกให้ทุกคนดูตาย ไม่ใช่ะอะ ผมพูดว่าในขณะที่ผมนั่งอยู่บนเวทีนี้ ผมนั่งอยู่ในฐานะของคนเขียนหนังสือธรรมะ ไม่ได้เขียนหนังสือการเมือง นะครับ เอ้อ จริงๆก็เวลาพูดกับเพื่อน เวลาพูดกับที่บ้านผมก็พูดเรื่องการเมืองเหมือนกัน แต่ไม่ได้พูดเอาแพ้อะนะแต่ผมพูดตามเหตุผลว่าใครทำอะไรบ้างแล้วก็เมื่อกี้ที่พูดไปก็บอกไว้แล้วอย่างชัดเจนว่าถ้าเราจะเอาการเมืองไปโยงกับธรรมะจริงๆเราต้องมองนะอะ ซ้ำเรื่องความผิดความถูกไปก่อน จะมองให้เห็นไม่ว่าจะการเมืองการบ้านหรืออะไรก็แล้วแต่ มันมีเหตุผลของมันอยู่ ถ้ามีเหตุผลที่สมควร มันก็จะมียะไรเกิดขึ้นตามเหตุที่สมควรนั้น นะครับถ้าหากยังไม่มีเหตุที่สมควร มันก็ยังไม่มียะไรที่สอดคล้องกับเหตุอันนั้นนะครับ พุดง่าย ๆ ก็คือ อะไรจะเกิดขึ้นมันต้องมีเหตุ สิ่งที่ผมพูดคือตรงนั้น ส่วนเรื่องหน้าที่ของราษฎรหรือว่าหน้าที่ป้องกันของทุกคนที่จะรับผิดชอบบ้านเมือง คือนั่ง นั่งในอีกฐานะนึงจริงๆนะผมบอกตรงๆนะครับว่า มีคนถามกันเยอะเหมือนกันมีคนอยากให้ผมออกไปพูดเรื่องการเมือง แต่ว่าเรื่องการเมืองกับผมเนี่ย ไม่ใช่สิ่งที่มาด้วยกัน ผมไม่มี

ความสนใจในเรื่องการเมืองมาตั้งแต่เริ่ม คือไม่ใช่เพียง ไม่ใช่คนที่มีความสามารถแบบที่ประกิต
ตอนนี้นั่งอยู่ที่นี้ด้วยคือคุณ...(เสียงไม่ชัด).....ก็นั่งอยู่ตรงนี้ด้วย นะผมกราบสวัสดิ์ครับพี่ ก็จริงๆ
แล้วหากให้พี่ประกิตมานั่งพูดเนี่ยผมก็ว่าพี่เนี่ยก็คงจะพูดอะไรที่ถูกต้องใจบางส่วนและไม่ถูกต้องใจอยู่
บางส่วน ผมตอบอะไรไปในเรื่องของการเมืองเนี่ย มันจะมีฝ่ายหนึ่งคิดว่าถูกเห็นด้วย อีกฝ่ายหนึ่ง
คิดว่าผิดไม่เห็นด้วย อยู่เสมอเหมือนกับพี่ประกิตเนี่ยแก่ก็เคยเล่าให้ผมฟังว่าบางทีก็ลำบากในการ
เขียนเรื่องของการเมืองเนี่ยเพราะทุกฝ่ายจะพยายามเข้าหาพี่ประกิตและก็ให้เขียนเกี่ยวกับตัวเอง
อันนี้คือความจริง เวลาผมพูดในสิ่งที่ถูกใจคือคุณตั้งอยู่ในใจแล้วว่าจะไรถูกอะไรผิดเนี่ย ถ้าผมพูด
ตรงกับสิ่งที่คุณคิดว่าถูกคุณก็จะพอใจผมและเห็นด้วยกับผม แต่ถ้าผมคิดอีกอย่างหนึ่งหรือกระทั่ง
มองไปในอีกมุมหนึ่ง ในอีกมิติหนึ่งที่เป็นเรื่องของเหตุและผลแล้วมันไม่เกี่ยวกับความชอบใจ
ความไม่ชอบใจ ตรงนั้นคุณก็จะเกิดความทรมานทรมายขึ้นมาละว่า เอ๊ะ ทำไมผมไม่เห็นเหมือนคุณล่ะ
มันผิดอยู่ชัดๆอะนะฮะ บางที เอ่อ ใจเรื่องผิดเรื่องถูกเนี่ย มันโยงเข้ากับความถูกต้องใจของเราด้วย
ถูกใจหรือว่าผิดใจของเราด้วย ตรงนี้เนี่ยที่ทำให้ผมรู้สึกห่างไกลจากการเมือง เพราะว่าธรรมชาติ
นิสัยของผม คือ อันนี้ตั้งแต่เด็กๆเลยคือจะไม่เข้าข้างใคร คือไม่เข้าข้าง คือคนที่ผมรักผมชอบเนี่ย
แล้วรู้ว่าทำผิดเนี่ยผมเห็นจริงๆว่าเค้าทำผิดเนี่ย แต่ในธรรมชาติของคนทั่วไปไม่ใช่อย่างนั้น คือเวลา
เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า รักคนนั้นนี่ทำถูกหมด นะฮะ เหมือนกันเช่นเวลาผู้ปกครองประเทศที่กำลัง
ถูกใจทุกอย่างดีหมด แต่พอพลิกตั้งความหมายไปเป็นอีกแบบหนึ่ง ไปเป็นอีกด้านหนึ่งก็เกิดความ
ต่อต้าน อย่างรุนแรง เนี่ยคือธรรมชาตินิสัยขอมมนุษย์ เป็นธรรมชาติของการเมืองด้วย การเมืองเป็น
แบบนี้และผมก็ไม่ชอบ นะครับ ฉะนั้น เพราะฉะนั้น สรุปก็คือว่าผมไม่มีความคิดเห็นนะครับว่า ใคร
ไม่ผิด ใครไม่ถูก ขณะเดียวกันผมก็ไม่ได้บอกว่าการเมืองเป็นเรื่องที่ควร..... ในอีกฐานะหนึ่ง ผม
ไปเลือกตั้งด้วย ผมคุยเรื่องการเมืองด้วย แต่ไม่ได้คุยด้วยในฐานะคนที่เขียนหนังสือธรรมะ นะครับ
เข้าใจรัยยังครับ

อีกคำถามหนึ่งนะคะก็เกี่ยวกับเรื่องการเมืองเหมือนกันคะ แต่ว่าคราวนี้โยงมาถึงหนังสือคะ
เขียนมาว่า คนที่ถูกคนอื่นขี้บไล้ด้วยความชิงชัง คนที่เป็นฝ่ายขี้บไล้ด้วยความโกรธแค้น จะได้รับ
ผลอย่างไรในกรรมกรรม มีวงเล็บด้วยนะคะว่า หวังว่าคงตอบได้และไม่ลำบากในมากนะคะ

ไม่ลำบากหรอกครับเพราะพูดถึงกรรมกรรม ผมพูดแบบเป็นกลางๆ

แบบคนที่ขี้บไล้เค้าอะคะ จะมีผลกรรมอย่างไร

 เอาๆ พูดถึงคนที่ถูกขังไว้ก่อนนอนไม่เป็นสุขแน่นอน

 ไซ้ไม่สบายด้วยค่ะ

 มันเป็นทุกข์แน่นอน เอ้อ ที่นี้ถามว่าที่เค้านอนไม่เป็นสุขนั้นนะ มันเป็นผลมาจากการถูกกักขัง
แกล้งอย่างไร้ความยุติธรรมรีปาว หรือว่ามันเป็นการกระทำที่สมเหตุสมผลแล้ว นะฮะ คือเราต้อง
ตัดสินใจจากจุดนี้ ถ้าหากว่าไม่สมเหตุสมผล กักขังแบบเป็นขั้วตรงข้ามกัน สิ่งที่จะได้รับตอบ
แทน ขอพูดเป็นคำใหญ่ๆกว้างๆคือจะต้องตกอยู่ในภยเวรอันนี้เป็นกรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสผู้ผูกเวร
ย่อมตกอยู่ภายใต้ภยเวร หนีภยเวรไม่พ้น คำว่าหนีจากภยเวรไม่พ้นเนี่ยมันมีภาพกว้างมากนะครับ
ถ้าจะให้พูดอย่างจำเพาะเจาะจงเนี่ยอาจจะเห็นภาพเลย อย่างเกิดมาเนี่ย มีข้างบ้านชอบเปิดเพลง
เสียงดังหนวกหู หรือว่ามีข้างบ้านเนี่ยชอบใช้ยาฉีดต้นไม้ทำให้เราแพ้ แพ้ผวน้ำแพ้ทางเดินหายใจ
แบบนี้อะไรต่างๆหรือไปทำงานก็เจอเจ้านายกักขังแกล้ง เจอเพื่อนร่วมงานกักขังแกล้งปิดข่า เนี่ยเป็น
ภยเวรทั้งนั้นเลย ถ้าตั้งใจกักขังกันด้วยความประทุษร้ายจะต้องตกอยู่ภายใต้ภยเวรอย่าง
แน่นอน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และหนักหน่วงด้วย ผลจะหนักหน่วงด้วย แต่ถ้าเป็นในกรณีที่เป็น
เรื่องต่อต้าน เป็นเรื่องประท้วง เป็นเรื่องขังไว้ เพราะเห็นเหตุผลด้วยใจที่เป็นธรรมว่าอันนี้เป็นสิ่ง
สมควร อันนั้นก็เป็นการ คำเรียกว่า ใช้สิทธิใช้อำนาจของประชาชน ซึ่งมันมีอยู่ ถามว่าเป็นบุญ
เป็นบาปมั๊ย คุณก็ต้องดูตรงที่ว่าในขณะที่นั้นจิตใจด้วยโทสะหรือเปล่า ถ้าจิตไม่เจืออยู่ด้วยโทสะ
จำไว้ นะครับ การกระทำทุกการกระทำตรงนั้นจะเป็นบุญอยู่เสมอ แต่ถ้าจิตตรงนั้นเจือด้วยโทสะ
เจือด้วยความโกรธแค้น และความโกรธแค้นเนี่ยมันมีแยกย่อยออกไปได้อีกนะครับว่า เป็นความ
โกรธแค้นที่มีเหตุผลหรือความโกรธแค้นที่ไม่มีเหตุผล ถ้าหากว่าเป็นความโกรธแค้นที่ไม่มีเหตุผล
อย่างชัดเจนคือรู้ว่าเกลียด รู้แต่ว่าเป็นพวกอยู่ข้างกัน เห็นภาพแค่นี้แล้วไม่ได้ตัดสินใจทันที่ว่านี้แล้ว เรา
จะต้องเกลียดมัน ทุกอย่างที่มีมันทำจะต้องเลวร้ายเสมอ อันนี้เนี่ยตกอยู่ใต้ภยเวรแน่นอน วงจรของ
ภยเวรจะไม่ห่างจากตัวคุณ แต่ถ้าหากว่าสมมติคุณ อันนี้ผมขอยกตัวอย่างให้มันไกลอีกนิดนึงนะ
ให้ไกลเรื่องการเมืองไปนิดนึง สมมติว่า คุณเห็นคุณครูของคุณเนี่ยทำไม่ถูกต้อง พูดไม่ถูก สอนไม่
ถูก คุณไปกระซิบบอกแล้วว่าตรงนี้นั้นผิดนะครับอาจารย์ ตรงนี้นั้นไม่ถูกต้องนะครับ มันควรเป็น
อย่างนี้ๆ เราก็อ้างตำรามาแล้วครูก็ไม่เชื่อ คุณก็ไปรวมกลุ่มกับเพื่อนซึ่งคุณก็เห็นว่าเป็นโทษ ถ้า
หากว่าสอนผิดไปเรื่อยๆเนี่ย มันไม่ใช่ตัวคุณเท่านั้นหรือในห้องนั้น เท่านั้นที่ได้รับโทษจากการสอน
ผิดของคุณคุณจึงรวมตัวไปประท้วง อย่างนี้เนี่ยคือใจมันตั้งต้นขึ้นมามันตั้งต้นขึ้นมาด้วยเห็น
ประโยชน์ มันไม่ได้เจือด้วยโทสะ มันไม่ได้เกลียดครู ยังมีความนับถือครูอยู่ อันนี้ก็คือคุณได้บุญ ใน
ส่วนของ ในส่วนของจิตของคุณ แต่โอเคเวลาคุณพูดเพื่อไปประท้วงครูเนี่ยครูก็อาจจะโกรธคุณ ครู
ก็อาจจะผูกใจเจ็บกับคุณ ที่คุณไม่น่าพูดอย่างนี้ แต่บุญเนี่ยบางครั้งมันก่อเวรได้เหมือนกัน แต่ถ้า

ไม่ทำจะเกิดอะไรขึ้น เราพิจารณาถึงโทษแล้ว ถึงโทษถ้าเราไม่ทำแล้ว อะผมพูดเป็นกลางๆที่มันเป็นไปได้แล้วกัน คุณเลือกศีลข้อที่ถือได้ดีจริงๆ ถือได้ดีที่สุดแล้วก็ยึดมั่นในศีลข้อนั้นพร้อมกับอธิษฐานด้วยว่า ถ้ามี ถ้าศีล จะทำให้การรักษาศีล การงดเว้น ไม่ทำผิดจะทำให้ชีวิตดีขึ้นก็ขอให้ชีวิตที่ดีขึ้นในทางที่จะทำให้รักษาศีลครบทุกข้อแล้วกัน ส่วนศีลแปดนะครับถ้าหากว่าคุณรักษาไม่ได้อย่าไปตั้งใจทำเพราะมันไม่มีประโยชน์คุณต้องเข้าใจก่อนว่าเรื่องของศีลแปดเป็นการถอนตัวออกจากหล่มของกาม เมื่อกี้เราไม่ได้พูดกันอันที่จริง เออ ในหนังสือผมก็เขียนนะครับว่า ต้นเหตุที่ทำให้เราอยู่ในเกมกรรม ไม่หลุดพ้นไปได้ซักทีเนี่ยก็เพราะว่าติดใจ สิ่งของเกมกรรมมัดคล้องใจไว้ แล้วทีนี้ถ้าเราจะถอนตัวออกจากเกมกรรม มันก็ต้องต้องละ ต้องวาง ต้องค่อยๆที่จะถอนความติดใจจากสิ่งล่อใจทั้งหลายซึ่งก็ได้แก่กาม ศีลแปดจึงเป็นศีลสำหรับผู้เริ่มคิดว่าจะถอนตัวออกจากเกมกรรม ไม่ใช่ผู้คิดจะยังอยู่ในเกมกรรมไปเรื่อยๆแล้วก็ติดใจในเหยื่อล่อที่เกมกรรมให้มาเรื่อยๆ นะครับคุณต้องแมนยำตั้งแต่จุดเริ่มต้น ตรงนี้ว่า คุณถือศีลแปดไปเพื่อที่จะ หยุด ถอนตัว เพื่อที่จะทำต้นเหตุของทุกข์เบาบางลง เพื่อให้กายและใจของคุณมีความสะอาดพร้อมพอที่จะปฏิบัติธรรมขั้นสูงขึ้นไปเช่น นั่งสมาธิ หรือว่าเดินจงกรม หรือว่ามีสติ เจริญสติรู้เห็นสภาวะของใจอะไรต่อมิอะไรต่างๆ ถ้ายังมีความติดใจในกาม มีความติดใจในเหยื่อล่อที่เกมกรรมให้มามากเท่าไร โอกาสที่คุณจะคิดนั่งสมาธิ ปลีกวิเวกมันก็น้อยลง แต่ถ้าหากว่าคุณเข้าใจพ้อยทีนี้ นะครับว่า เออ การถือศีลแปดมันจะทำให้คุณนั่งสมาธิได้ดีขึ้น เดินจงกรมได้อย่างมีสติมากขึ้น แล้วเจริญสติในระหว่างมีชีวิต ใช้ชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น ถือศีลแปดเถอะครับ แล้วเส้นทางชีวิตของคุณมันจะเปิดทางให้เอง มันจะเปิดโอกาสให้เอง คือ คำจะมาในรูปแบบนี้จริงๆนะเกมกรรม ถ้าคุณใส่เหตุปัจจัยอะไรเข้าไปอย่างถูกต้องผลจะออกมาถูกต้องเสมอ อยู่ๆมาบอกว่าคุณอยากจะทำศีลแปดแต่ยังไม่สามารถทำได้เพราะ เพราะ เพราะ มีเหตุผลเยอะแยะ แต่ลืมเหตุผลสำคัญสูงสุดคือทำไมถึงถือศีลแปด ตรงนี้ก็จบแล้วนะครับ คุณจะต้องมีเหตุผลที่ชัดเจนนะครับว่าจะถือศีลแปดไปเพราะอะไร แล้วถ้ามีเหตุผลที่บอกตัวเองได้ชัดเจนแล้ว คุณต้องเลือกจังหวะที่เหมาะสมด้วย

 อันนี้ถัดมาเป็นเรื่องส่วนตัวเล็กน้อยนะคะ ซึ่งดิฉันก็อยากทราบเหมือนกันคะ ทำไมคุณตุลย์ถึงยังใช้ชีวิตโสดไม่ใช้ชีวิตคู่ล่ะคะ อ๊ะ เป็นผู้ชายซะด้วย

 คือจริงๆแล้วผมใช้ชีวิตแบบที่เรียกว่า เออ จริงๆแล้วไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวนะ มีเพื่อนเยอะแยะเลยนะสะ วันๆเจอคนเยอะแยะเลย ในอินเทอร์เน็ตหรือมีคนมาหาที่บ้านอย่างนึงนะสะ เออ ความรู้สึกเนี่ยมันไม่ต่างไปหรอกนะสะ ที่จะมีคู่ไม่มีคู่ มีคู่เนี่ยมีไปทำไมมีให้หายเหงาเหวอ คือถ้ามันไม่เหงามันจะมีไปทำไมละ ตรงเนี่ยมันเป็นภาวะเปล่าๆ

 จริงค่ะ

 หึหึ

 เอ๋อ เนื่องจากเวลาจำกัดอะนะคะก็มีอีกหลายคำถามมากเลยแต่ว่า คงจะถามกันได้ไม่หมดอะนะคะ ถ้าใครมีคำถามอะไรก็เขียนติดต่อได้ทางอีเมล ได้ไซ้มั้ยะคะ

 เอ๋อ มีคำถามหนึ่งที่ถามว่าเกมกรรมเกิดขึ้นได้อย่างไร นะครับเราตกอยู่ในเกมกรรมนี้ได้ยังไง เอ๋อ ผมก็ถือว่านี้เป็นคำถามสุดท้ายแล้วกัน ก็ เกมกรรมคือธรรมชาติ คือธรรมชาติทั้งหมดเลย ที่ปรากฏมีปรากฏเป็นอยู่ ถ้าเราถามว่ามันเริ่มขึ้นมาจากเมื่อไหร่ เริ่มขึ้นมาจากตรงไหนเราจะไม่ได้คำตอบ เพราะการเริ่มแบบนั้นมันไม่มี แต่ถ้าหากว่า นี่เป็นคำตอบของพระพุทธเจ้าเลยนะคือ ความไม่รู้ไงอะ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าเล่นเกมกรรมอยู่ แล้วมันจะไปรู้ได้อย่างไร เห็นว่าหยุดเกมกรรมได้อย่างไร นะฮะ ทีนี้ ถ้าหากไม่รู้ว่าจะหยุดเกมกรรมอย่างไร เกมกรรมก็มิไปเรื่อยๆ ถามว่ามันมีจุดเริ่มต้นมั้ยะ ถ้าหากว่ามันมีจุดเริ่มต้นจะไปขัดแย้งกับความจริงในข้อหนึ่งที่ว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ทุกอย่างจะต้องมีเหตุถึงจะมีผล ถ้ามีชาติแรกจริงๆคุณนี่ก็ดูสิว่าผมจะเป็นอะไร อืม จะเป็นสัตว์หน้าตาอย่างไร จะเป็นมนุษย์หน้าตาอย่างไร เอาอะไรมาเป็นเหตุผลให้มีหน้าตาอย่างนั้น จะเอาเหตุผลอะไรให้มาเป็นสัตว์อย่างนั้น เป็นเทวดาอย่างนั้น ชั้นไหนกลุ่มไหนจะต้องไปเกิดลพ บากยากแค้นในนรก ขุมไหนอะไรต่างๆ มันมีเหตุผลอะไรที่ในถ้ามีชาติแรก มันแปลว่าชาติแรกไม่มี อันนี้ฟังดูมันเหมือนจะเป็นสังขาร ที่เกินจินตนาการ แต่มีเค้ายกตัวอย่างไว้บ่อยๆนะครับ ก็คือคุณ ดูแก้วน้ำแก้วหนึ่งนะครับมันมีก้นแก้ว ก้นแก้วเนี่ย ผมยกขึ้นมา ถือโอกาสตี๋มด้วย ก้นแก้วเนี่ยมันเป็นวงกลมคุณบอกได้ว่ามันเป็นวงกลม เวลาเค้าหล่อขึ้นมาเนี่ย เค้าหล่อขึ้นมาที่เดียวนะครับ เป็นแก้วอย่างนี้ แต่ถ้าหากผม คุณเคยสงสัยมั้ยะ ว่าวงกลมนี้เนี่ยมันมีจุดเริ่มต้นตรงไหน คุณจะไม่สามารถจะตอบตัวเองได้ เหมือนกันครับในธรรมชาติมีตัวอย่างมากกว่านี้อีก ใ้กับไข่อันไหนเกิดก่อนกัน ก่อนจะเป็นไข่ได้มันต้องมีไข่ แล้วไข่ตัวแรกของโลกมันอยู่ที่ไหน ถ้าคุณเชื่อตามลัทธิของศาสนาอื่นมันจะมีจุดเริ่มต้น แบบที่เป็น เอ๋อ จะเรียกว่าอะไร เอ๋อ คือ เป็นอะไรที่มันไม่ต้องมีข้อเปรียบเทียบเท่านั้นเอง...แต่ในธรรมชาติแล้วมันไม่ใช่แบบนั้น เราอยู่กับความจริงที่พบเห็นทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุมีผลเสมอ และมีปัจจัย มีแรงดึงดูด มีองค์ประกอบเสมอ ธรรมชาติของจักรวาลในโลก และความมีชีวิตนี้ก็เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างมีองค์ประกอบมีปัจจัยและมรดันเหตุมีที่มาที่ไป ถ้าหากว่าคุณพูดถึงชาติแรกได้ คุณพูดถึงจุดเริ่มต้นของเกมกรรมได้ แปลว่าความจริงข้อนี้มันผิดแล้วนะครับ ดังนั้นคำตอบก็คือเกมกรรม เกิดขึ้นได้อย่างไรอย่าไปคำนวณเลย แต่ว่าเกมกรรมจะ

ดำเนินต่อไปอย่างไรอันนั้นแหละตอบได้เลย เกมกรรมดำเนินต่อไปได้เพราะเราไม่รู้และเรายังไม่หาวิธีหยุดมันหรือหาแล้วหาไม่เจอ เรา.... ขึ้นมาไม่ใช่ของง่ายๆเรากำลังตั้งอยู่ในยุคที่พระพุทธศาสนา ยังตั้งอยู่ วิธีที่จะออกจากเกมกรรมยังมีอยู่ วิธีที่จะพ้นทุกข์จริงๆได้อย่างเด็ดขาดและก็คิดหลุดได้ได้ ปัจจุบันเนี่ย ในชีวิตปัจจุบันเนี่ย ยังมีอยู่ ก็ขอให้ได้ศึกษาและก็ทำจริงด้วยแล้วกัน

อาจารย์ก็ได้ตอบคำถามที่คิดว่า ค้างคาใจหลายๆท่านแล้วนะคะ ถ้าใครที่ยังมีคำถามสงสัยเนี่ย อาจารย์ก็แนะนำให้อ่านหนังสือก่อน

บางที่คำถามเหล่านั้นเนี่ยจะได้รับคำตอบด้วยตัวคุณเอง หลังจากที่เข้าใจ หลายๆคนที่อ่านหนังสือผมมาก็จะคงทราบว่ามันอ่านได้ฟรีหมดที่ Dungtrin.com ก็ถ้าจะหากว่า อันนี้พูดถึงนะ ครั้นจะไปแนะนำใครนะซะก็ไม่จำเป็นต้องซื้อหนังสือผมไป ไปอ่านจากเว็บเขาก็ได้

อาจารย์ขา น้ำผึ้งว่าซื้อก็ดีคะ จะได้มีติดตัว และถ้าใครมีคำถามก็ไปถามที่เว็บของอาจารย์ได้ ดั่งตฤณดอกทอมนะคะ สะกดยังไงคะ

ใช้ครับ Dungtrin.com

Dungtrin.com นะคะ อาจารย์ก็จะกลับแล้วนะคะ ส่วนวันนี้ก็ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ ที่มาให้ความรู้กับตัวน้ำผึ้งแล้วก็ทุกๆท่านนะคะ ขอบพระคุณคะ

- เสียงปรบมือ -

สิ้นสุดการสัมภาษณ์งานแกลงข่าวหนังสือ "มีชีวิตที่คิดไม่ถึง"